

Nová sbírka 2024

Ivana Kultová

K prvním narozeninám

Marečku milý, rok je ti
a přijdou další léta.
Kéž je Pán Ježíš posvěť
a život tvůj ať vzkvétá!
I rodiče tví srdcem svým
ať brzy též ho znají
svou smrtí Tobě přec i jim
vykoupil život v ráji.
Kdo do života pozve jej
a jeho cestou kráčí,
koho nestrhne světa rej -
má, nač sám nevystačí.
Nezmůže člověk smrti spár
a peklu neuniká:
jeť život věčný Boží dar,
jak Boží slovo říká.
Tož znejte - celá rodina -
to jeho požehnání:
vždyť přináší Vám do klína
radost svou štědrou dlaní.

Mladé rodince

„Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“

Janovo evangelium 16,21

Zrodil se malý synek vám,
bolest se v radost mění.
Kéž rozkvétá a zraje sám
k Vašemu potěšení!
Ať nestrhne jej světa proud.
jenž je jak řeka dravá,
v níž musí člověk zahynout,
když pomoc nedostává.
A pomoc ta Vám přišla již
a k nebi chce vás vésti:
Pán Ježíš smrti nesl tíž,
aby vám zjednal štěstí.

Tož vydejte se s odvahou
po cestě, již vám schystal:
vám světlem buď i ostrahou,
vždyť sám je Láska čistá.
Tak bude Petřík ochráněn
a netřeba se báti:
Pán Světlo je, noc mění v den -
a ač ten zlý zlo smýšlí jen,
Ježíš ty plány zhatí!

K narození dcerky

Dceruško naše milovaná,
již nám Bůh poslal do klína -
díků jeho lásce, že nám dána
je požehnaná rodina!

Rost' nám a kveť, jak kvítí v háji,
nabývej rozum, mrav i cit,
ať zvědí všichni, kdo tě znají,
jak je to krásné Pána mít.

Ať Ježíš přítel tvůj je v boji
na každém krůčku v životě:
přijde-li bolest, kéž ji zhojí
a chová tě v své dobrotě.

Rozsévej lásku, jež ti dána,
ať mnohé ovoce smí nést.
Dceruško naše milovaná,
rozkvétej Pánu na počest!

Děvčátko a kaštiny

Já mám ráda kaštiny,
každý je tak činaný.
Dělím si z nich panáčky,
to je hračka nad hračky!

Ze stavebnice mám domky,
u nich z kaštanů zas stromky.
Kaštan stvořil Bůh - byl rád,
jak si budou děti hrát...

V přírodě je tolik věcí
z Boží lásky daných přeci -

pro užitek, pro radost,
které není nikdy dost.

Kamarádi, kamarádky,
i pro vás jsou tyhle řádky.
Za vše, s čím si můžem' hrát,
pojďme Pánu děkovat!

Znamé zpěvačce, kterou odvezli do nemocnice

Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.

Slovo Pána Ježíše Krista - Jan 6,37

Aj, nyníť jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.

2. Korintským 6,2

Verze Bible kralické

Vážená paní, Vaše zpěvy
mne provázejí od mládí.
Jsme vrstevnice - svět to neví,
ale to jistě nevadí.
Myslím však na Vás v této chvíli,
kdy stížena jste nemocí.
Kéž bychom obě sestry byly,
chráněné stejnou pomocí!
Já - paní vážená a milá,
letos to čtyřicet je let -
se do věčnosti narodila:
nebeský Otec na mne shléd'.
Ukázal mi na hříšnost moji:
že Ježíš Kristus za ni mřel,
satana přemohl v svém boji
a nebes bránu otevřel.
Já srdce jsem mu tehdy dala -
od těch dob věčný život mám:
smrt - přijde-li - se branou stala
jen k šťastným nebes výšinám.
Tam sejdou se - již bez nemoci
a zemských béd a bezpráví -
všichni, kdo z Ježíšovy moci
přijali cestu ke zdraví.
Slzy nám setře dárce Slova
v nebeském městě ze zlata -
dál nebude už existovat
zla plná země kulatá.
Vážená paní, prosím vřele,
i Vy mu dejte srdce své!
Přijmete-li v něm Spasitele,

život Vám nikdo nevyrvé.
Po smrti krok ten možný není,
pak není žádné „repete“,
očistec ani převtělení:
zde, teď svou spásu najdete!
Vložte mu do rukou své dlaně:
vím, přijme Vás - a bude rád,
když budete před trůnem Páně
v nebeské vlasti požehnané
moci své písně vyzpívat

Však Pán má v moci a Vám přeji,
ať se Vám zdraví navrátí,
ať smíte lidem v beznaději
dát věčnou naděj poznati!

Na interně

Srdce tluče v lidském těle,
když dotlouklo, umírá.
Co zachrání žití celé?
Nebrání mu nevíra?

Srdce tluče v lidském těle,
jako kdysi jedno již,
jež dotlouklo z lásky vřelé
na mučidle zvaném kříž.

Ty, mé srdce - žiješ k smrti,
nebo k cíli, pro život?
Ať tě infarkt nerozdrtí,
zapěj Pánu podle not.

Splyň se srdcem Spasitele -
vzkříšeným, jež nezmírá.
Kéž v pouti k té lásce vřelé
nebrání ti nevíra!

Výzva ženy, která šla na interrupci

Vy hájíte teď moje „právo“.
A tím je právo na potrat.
Právem je však jen, co je zdrávo
a čeho netřeba se bát.

Budete hájit právo dětí

i na červenou přecházet?
Vím, chtěly by. A auto letí.
Vydechlo dítě naposled...

Jsem žena, která využila
tu potratovou „svobodu“.
Už jen ta bolest byla síla;
a mám teď klid a pohodu?

Výčitky svědomí mne mučí.
V každém snu slyším děcko lkát.
Nemohu je vzít do náručí,
slzami skropit, pochovat.

Tu bolest řádky nezachytí,
nezruší rady moudrých hlav.
Mohu-li ještě děti mít,
poznamená je ten můj stav...

Ženy prahnoucí po svobodě,
zvažte si prosím důsledek!
Vím, potraty jsou dneska v módě.
Znám však již mnohem lepší lék:

Dát srdce Pánu, vést se nechat
do manželství, jež ochrání,
pohlavní touhy neuspěchat,
byť v patnácti jsou na dlani.

S mužem pak přijmout v lásce děti,
tak, jak je Pán Bůh posílá;
vždyť on počaté dítě svěťí
a cestu před ním otvírá.

A když se to již odehrálo
a čekám dítě nechtěné,
prosit, aby se chtěným stalo,
ať nemám srdce z kamene.

Mohu-li, vychovat je věrně
a radu vzít si pro příště:
s hráčem, v němž sobectví je černé,
už nepouštět se na hřiště.

Nelze-li mi je v péči mít,
svěřit je jiné rodině:
ať v nevině své nepocítí
mé klesnutí v zlé hodině!

Vím, potraty jsou dneska v módě.
Snad, ženy, smím vám radu dát:
že toužíte-li po svobodě,
dává ji Bůh a jeho řád.

Nám dříve narozeným

Máme již vrásky, mnohým zády
i krutá bolest prochází -
buď ale duch náš navždy mladý,
vždyť i z něj síla vychází.

Těšme se z večera i z rána,
z rosy i z jíní, z dětských her -
vždyť i to bývá podívaná,
již nezařídí manažer.

Těšme se z každé chvílky ticha
i z těch, jež něčím překvapí,
že na nás čas už nespíchá
a kariéra netrápí.

A hlavně vězme: nejsme sami,
ač to tak někdy vypadá:
vždyť je tu Boží láska s námi,
byť nepoznaná za mlada.

Nahradí i tu nezažitou:
rodičů, dětí, partnera -
zná zhojit ránu v srdci vrytou
i ublížení veškerá.

Otevřme jí své srdce celé:
Bůh pro nás Syna svého dal,
jenž smrtí zdolal nepřítele
a chce náš Přítel být a Král.

Čas nehoní nás, ale přeci
krok za krokem nám uplývá.
Nenechme se jím do tmy vléci -
vždyť vlast nás čeká zářivá.

Tož využijme svého času,
chopme se ruky podané:
v Ježíši nepoznanou krásu
i zdejší život dostane.

A hlavně: kdo mu srdce svěří,

ze zítřka nemusí mít děs:
smrt zákeřně ho neudeří -
řekněte to i synu, dceři:
Pán k radosti zve do nebes!

*Psáno pro setkání seniorů
v Kunraticích u Cvikova 29. 10. 2021*

Katoličce, jogínce a milovníci přírody, která pomlouvá čestné politiky

Slova Pána Ježíše:

„Dábel ... je lhář a otec lži.“ Jan 8,44

„Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Jan 14,6

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Jan 6,32

„Politik dělá to a toto,
pohrdá lidmi prostými...“ -
ty myšlenky jsou mnohých motto.
Jenomže co je za nimi?

Kdo neposlouchá, co BŮH říká,
nechá si rozum zatemnit;
proluka zrádná u něj vzniká,
jíž může satan snadno vjít.

Někoho oslabila jóga,
jiného jiné praktiky:
z „otce lži“ lež k nim proudí mnohá,
zlý účinek je veliký.

Satan jim lstivě nechá krásu,
k přírodě lásku, ke květům:
tím zatají jim během času,
že vydali se zlému ďas
a plodí žvásty jako dům.

Zvažte to, přítelkyně drahá,
pozvěte Pána do duše:
chození na mši nepomáhá -
i to jsou čáry! Kam Zlý sahá,
to lid přijímá netuše.

Rcete: „Ježíši, neznám dosud
dosah tvé za mne oběti:
srdce ti dávám, i svůj ‚osud‘,
vždyť za můj hřích šel´s trpěti.

Odpusť mi jógu, a ať dále
lží ďábel na mne netlačí:
jen tebe chci mít jako Krále,
jenž lživou cestou nekráčí.

Jen ty jsi Pravda, Život, Cesta -
a cestou tvou chci kráčet:
pak Otec tvůj mne nepotrestá,
až soud tvůj přijde vzápětí.

Jen pravda tvá mne osvobodí
(,k přírodě láska' nestačí):
tak v pravdě, lásce uč mne chodit,
která jed pomluv vytlačí.

Za politiky chci se modlit -
s láskou, jak ty je miluješ:
vždyť tomu, kdo čas s tebou prodlí,
nic nenakuká satan podlý-
a věčný život získá též!"

Fake news

Proč sytíte se, paní milá,
jen jedem, když je dobrý zdroj?
Jeť v Božím slově přeci síla,
která vám s láskou dána byla -
pro spasení a pro pokoj.

Předně: u slušných soudů platí
v právu presumpce nevinny.
Neověřené zprávy bráti
a dokonce dál posílati
je jed - i na Vás účinný.

Vždyť s pomluvami místo lásky
i Váš den se Vám zakalí:
hořkost Vám vrývá nové vrásky
a z kdysi něžné, smavé krásky
roste zjev smutný, zoufalý...

Jsou možnosti, jak ověřovat,
co došlo, zda je pravdivé.
Než pustíte do světa slova,
hledejte vždycky pravdu znova -
a modlete se nejdříve.

A v každém případě - ať „řeči“
jsou (či spíš nejsou) pravá zvěst:
světu kol Vás - a Vám též - svědčí
nepřidávat se z povzdálčí,
leč říci Pánu na počest:

"Ty nejlépe znáš tyto lidi.
Zemřel jsi za ně, máš je rád.
Dej, ať jak tvé, mé oko vidí!
Vždyť vůle tvá nás k soudu řídí,
kde bude třeba účtovat.

Uč odpouštět a mít tvou bázeň,
k vlastnímu hříchu hleděti:
v posudku bližních dej mi kázeň,
ať nenastoupí věčná stráž -
vždyť tvůj soud přijde vzápětí.

A pokud někdo v skutku hřeší
(tedy - když si to ověřím),
ať přimlouvá se spíš mne těší!
Po přimluvě tvá moc vše řeší,
mnohé zlo zmizí jako dým.

A možná vůbec neučinil
mnohý, co v klepech koluje!
Kéž by mne Duch tvůj před lží stínil
a můj duch křivě neobvinil,
jak v Desateru psáno je.

Prosím, proměň mé srdce, Pane,
dej nový život, nový zrak!
Pak pokoj, radost budou dané
a duše jednou v ráji stane.
Vím, nebude to naopak.

Děkuji, že mne slyšíš, Bože,
a pokojný že dáš mi sen,
až odejdu dnes na své lože.
I když svět kolem tasí nože,
chci cestou jít tvé lásky jen.“

Kudy kam?

Kult „temných škol“ zní Británií:
gotika, pití, čáry též.
V Indii pro emoce žijí:
v nich úlevu prý naleznáš...

Klasické směry únikové,
ty dnes už dávno nestačí.
I v tom musí být všechno nové -
silné, až zrak se protáčí.

Jiný zas po Tolstého vzoru
venkovský život vyzvedá
a plahočí se do úmoru,
o pravé spáse nevěda...

Mluv, Pane, k těmto zabloudilým,
ukaž jim prostou pravdu svou -
staň se jim nade všechno milým,
ať stíny honit přestanou.

Vždyť pokoj nedá romantika,
dřina, ni bouře citová:
zjev jim, co tvoje slovo říká -
že za ně zemřel's doslova.

A nám, kdo známe tě a ctíme
dík milosti tvé - lásku dej,
s níž přimlouvav se za ně smíme,
ať objevují cesty přímé
a víry cenný obyčej.

Kult klasiky hřích neodstraní,
nestačí city pro spásu.
Pohlad' je, prosím, něžnou dlaní,
dej v lásce i v svém varování
jim prožít v šťastném úžasu!

Kající jogínce

Dík, Pane! Zprávy zlé se hrnou
a duch můj snadno podléhá.
Nechci se nechat smést tou vlnou -
vždyť milost tvá je bezbřehá.

Posilni mne, ať čtu tvé Slovo,
tradice dávné nejsou nic,
pravé je, co je Ježíšovo;
jenom tvé pravdě jít chci vstříc.

Dej ústům mým se s tebou radit,
dej srdci slyšet vždy tvůj hlas;
ať satan nesmí u mne řídit,

od hříchu jógy též mne spas.

A najít dej mi děti tvoje,
ty, již se v pravdě scházejí:
jen ty sám, Pane, veď mé boje
a vlij mi novou naději.

Pak duše moje, duch i tělo
nabudou dávné svěžesti.
K nebesům s vírou zvedám čelo -
vím, že mne chceš tam dovésti!

Muslimským ženám

Poslyšte příběh o Chadídže:
podnikatelka - zářný tvor -
kdys přistoupila k muži blíže,
jenž světu nést měl černý mor.

Narcismem, pýchou nakažený,
excesy míval, záchvaty -
však znáte lehkověrné ženy:
i démoni je uchvátí!

Jednou má „prorok“ pochybnosti,
zda přec jen není zpozdilý.
Však žena v něj má víry dosti:
ve všem ho ještě posílí.

Chadídžo, co jsi způsobila
ženám pro příští staletí,
že láskou, jež tě obloudila,
tak krutě musí trpěti!

Svéprávnost? Školy? Ani zdání.
Lékařka? Nejvýš sestřička.
Muž dívku schvátí chtivou dlaní,
i když je ještě maličká...

Ty nevrátíš už cestu svoji,
Chadídžo - zem tě přikrývá.
Vy živé povstaňte však k boji,
ať padnou pouta strašlivá.

Přestaňte věřit půlměsíci,
vždyť jeho královstvím je noc.
Vzhlédněte k slunci, k denní svíci:
Pán Ježíš jde vám na pomoc!

Bez moci zdánlivě jste pouze -
vždyť modlitba je mocná zbraň.
Své srdce dejte Pánu v touze
a ve všem spolehněte naň.

Pán drtí pouta, kopí láme
a příchozí pryč nežene.
Chadídža padla sebeklamem;
vy vstaňte v pravdě zjevené!

Bůh připravil vám nové žití
a v nebi radost, domov, cíl.
Za sluncem jděte, které svítí.
Měsíc jen odraz uloupil.

Srdečně Ivana

Předvánoční

Pod stromeček nechci mobil.
Pepa esemes dnes psal,
učitel se na něj zlobil,
že prý pozor nedával.

Nechci tablet - je to samé.
Nevěřím si, že bych hned
s sebou nebrat ho - to známe -
dokázal se udržet.

Raděj' knížku! Ta je prima.
Dozví se, co chtěl bych znát,
a když venku padne zima,
hezké je ji pročitat.

A nevím, proč někdo musí
u stromku bdít do rána.
Ta děcka jsou hloupé husy -
druhý den jsou nahraná.

Žádné sáňky, hraní s dárky,
zívat, kolem bloumat jen,
a prázdniny, čas tak krátký,
minou rychle jako sen.

Bůh to s časem dobře dělá.
Noc - tu nám dal na spaní.
Co se ve dne neudělá,

noc pak těžko dohání.

Čas chci tvořivý mít, čilý,
pro sebe i pro jiné,
využít ho, než den bílý
nenávratně pomine.

Tak tě, Pane, s prosbou zdravím
zase jednou po roce:
ať čas s tebou pěkně trávím -
a nejen ty Vánoce.

Pro nevěřícího pozůstalého

Pán potěš Vás, a dej Vám sílu
v nastalé době samoty:
vždyť dobrý Bůh vždy má se k dílu,
i pro Vás je pln dobroty.

Obraťte k němu žití celé
dejte mu srdce své i hřích:
pak přemůžete nepřátele -
a samota je jedním z nich.

Nastane brzy doba nová:
svět skončí - nový nastane.
Hledejte moudrost z jeho Slova,
bylo i pro vás napsané.

A vyhledejte sestry, bratří,
již s ním se věrně scházejí.
U těch, kdo cele Pánu patří,
získáte novou naději.

I Vám sestrami, bratry budou
a to už navždy - pro věčnost.
Zas vykročíte pevnou půdou,
k cíli Vám otevře se most.

Tam nestůně se, neumírá,
život je věčný - v pokoji.
Ten, koho posílila víra,
pozemských ztrát se nebojí.

Bůh Otcem je, Syn Bratrem jeho,
smrt branou k věčné radosti.
Stulte se do náručí jeho:
vždyť jste už od početí svého

jím milován až k věčnosti!

Dnešní bludaři

„Chci spásu všech,“ Pán v Písmu říká,
„a jejich pravdy poznání!“
Však temná síla převeliká
se šíří polem, po stráni.

Ti překrucují Písmo svaté,
škrtají, co se nehodí,
„všechny zvát k Pánu“ prý je klaté,
v seznamu hříchů vévodí.

Ti, jimž vše dosud nezjeveno,
prý zplozenci jsou satana.
Michael Servet, dávné jméno,
v plamenech hoří do rána...

Přítom je víra Božím darem,
kajícím spása určena,
zní v Novém Zákoně i Starém,
každého Pán zve ze jména.

Když hlásat poslal učedníky,
nevaroval je: „Těmhle ne!“
Nebe je velké dost - ach, díky! -
peklo je *d'áblu* určené.

Pane náš, probud' zabloudilé,
snad ománil je Pavlův klam,
když svaté zatýkal, té chvíle
že skrz něj jedná Pán Bůh sám.

Však zastavil's jej před Damaškem,
užasl, dřív tě neznaje.
Člověk je prachem jen, ba práškem -
tím větší však Tvá láska je.

Tož věřím, že i bludy dneška
se ve Tvé lásce rozplynou,
která se nikdy neomešká.
Vždyť Ty jsi cestou jedinou!

Lékařům a zdravotníkům

Vy vážení a zodpovědní,
vy plní lásky, odvahy,
s námahou sčítáte den ke dni -
i mnohý, jenž vám předrahý.

S láskou, která se nedá měřit,
měříte bližním tlak a tep -
vždyť otázka, zda žít či nežít,
je pro svět kol vás denní chléb.

A přec to mnohý neuznává,
hází vám klacky pod nohy,
že nemáte snad žádná práva,
myslí si hlupák ubohý.

Však nezoufejte: nejste sami,
váš každý počín vidí Pán
a i když to hned neoznámí,
obklopuje vás ze všech stran.

Pozvěte jej do srdce svého
a nebojte se za ním jít;
vždyť za Vámi jde láska jeho,
pro věčnost chce Vás zachránit.

Dal za vás život v oddanosti,
jež v světě nemá obdobné:
on, Ježíš, beznaděje zhostí,
dá vkročit do jasného dne.

Když vložíte svou ruku v jeho
jak mnozí již od dávných dob,
pak pro zdravé i pro chorého
budete světlem dvojnásob:

svou péčí tělo povzbudíte
a duši dáte směr a cíl.
Má vás tak rád - ach, kéž to víte -
a nad satanem zvítězil!

A ještě pro ně - a pro kohokoli dalšího - posílám svědectví jedné lékařky, které jsem překládala pro server Křesťan dnes:

Manželům misionářům v zemi muslimského teroru

Pán požehnej Vám, moji milí,
v té kruté chvíli nejistot,
a i když ďábel tolik šílí,

kéž nestihne Vás meče hrot.

Pán praví: když Vás město nechce,
tu do jiného přejděte.
Vím, nepovídá se to lehce,
tak to však chodí na světě.

Díky Vám za soudržnost Vaši,
vzájemnou Vaši podporu:
vždyť ve dvou se to lépe snáší
i při takovém hororu.

Dík Pánu, že Vás Rusko vítá,
byť tam vše není v pohodě:
že nalezne se mana skrytá
a Duch i v bědném národě.

Že Pán ví o jazycích, které
chce sám svým Slovem zbohatit:
že se i o studentky bere,
jež s překážkami musí žít.

Dík za internet, spolupráci,
jež možná je i bez víza;
kéž se nic z díla nepoztrácí,
ač zlý, co může, uhryzá.

Že je tu Pán, vše v rukou jeho,
že staví zlému hranice,
že ještě pro milého svého
má přichystáno nejvíce.

Tož nebojte se, vytrvejte,
buď jeho radost silou Vám
a vždycky na paměti mějte:
je Vůdce náš Pán Ježíš sám!

Lékařům a zdravotníkům

Vy vážení a zodpovědní,
vy plní lásky, odvahy,
s námahou sčítáte den ke dni -
i mnohý, jenž vám předrahý.

S láskou, která se nedá měřit,
měříte bližním tlak a tep -
vždyť otázka, zda žít či nežít,
je pro svět kol vás denní chléb.

A přec to mnohý neuznává,
hází vám klacky pod nohy,
že nemáte snad žádná práva,
myslí si hlupák ubohý.

Však nezoufejte: nejste sami,
váš každý počín vidí Pán
a i když to hned neoznámí,
obklopuje vás ze všech stran.

Pozvěte jej do srdce svého
a nebojte se za ním jít;
vždyť za Vámi jde láska jeho,
pro věčnost chce Vás zachránit.

Dal za vás život v oddanosti,
jež v světě nemá obdobné:
on, Ježíš, beznaděje zhostí,
dá vkročit do jasného dne.

Když vložíte svou ruku v jeho
jak mnozí již od dávných dob,
pak pro zdravé i pro chorého
budete světlem dvojnásob:

svou péčí tělo povzbudíte
a duši dáte směr a cíl.
Má vás tak rád - ach, kéž to víte -
a nad satanem zvítězil!

Výprava do cíle

„Procházím místa plná krásy,
i kde ji mnohý nehledá;
jsou dobrodružstvím všechny trasy -
co člověk míjí, nevěda!

Tam památka žel opuštěná,
tu místo plné života,
zde rodný dům slavného jména,
úsměvný kraj, či tesknota...

Hledám a toužím najít místo,
kde žádná krutost neruší,
kde vskutku útulno a čisto
pro tělo, ducha, pro duši.

Najde se kout, kde na té zemi,
nehrozí tajfun, záplavy,
kde člověka i s nadějemi
zákeřná zloba nestráví?

Kde nestárne se, neumírá,
vzpomínky kruté nepálí,
kde něžná ruka slzy stírá,
když, nezvány, téct počaly?“

„Ne, milý, ne zde na planetě.
Prokleta je pro lidský hřích,
jenž rozmohl se v celém světě
od prvních lidí nešťastných.

Vše mohli mít, i pokoj stálý -
jedinou podmínku jsem dal:
by ode mne vždy říct si dali,
co zlo, co dobro. Vždyť jsem Král.

Však neposlechli hlasu mého,
zlý obloudil je lahodou,
ze stromu zapovězeného
se omámili „svobodou“.

Svobodou vraždit, lhát, mít pýchu,
dobré jen to je, co chci já...
Příjemným uklouznutím v tichu
zlá tragédie začíná.

Země jim přestala být rájem,
to lidská snaha nezmění.
Z otcovské lásky však hned zkraje
jsem zaslíbil jim řešení:

že símě narozené z ženy
na hlavu zlého porazí.
Mesiáš dávno zaslíbený
zrodil se - a zas přichází!

Dám novou zem i nebe nové,
kde nebude už pláč a žal.
Zatím se, milý, syť mým Slovem,
poznej, že jsem tvůj Bůh a Král!

Svěř se mi se vším, co tě tíží,
na vše mám pomoc - věř mi jen!
Vše za tě jsem nes' na svém kříži
a příjemný to nebyl den.

Pak vstal jsem pro tě z mrtvých znova,
ten horor smrti neskončil:
vždyť já jsem si tě zamiloval
a připravil ti krásný cíl.

A na cestu s tím cílem zvu tě,
mezi lid zvu tě, jenž ji zná:
a věz, že na té zemi kruté
jen já jsem cesta vítězná.

Jsem cesta, pravda, život pro tě -
podej mi ruku! „Nemám? Mám?
Pán zmrtvýchvstalý po Golgotě
dívá se na mne. Jsem s ním sám.

Čas pro čin. Čas pro rozhodnutí.
Čas pro srdce i pro hlavu.
Proč zůstat trčet? Kdo mne nutí?
Jsem turista. A tak jdu s chutí
na dobrodružnou výpravu.

Pán Ježíš si povídá s dětmi

„Můj táta to, a to zas máma -
na pohlazení frontu stát
a nedočkat se, jsem tak sama...“
„Nás chodí ,strýček‘ vyžírat.

Zavře se s mámou, snad s ní pije
a pro nás není zábava...“
„U nás se pořád na dluh žije.“
„U nás se jenom nadává...“

„Mé děti, vím! A představte si,
i rodiče, i vás mám rád.
Co dělají, mě sice děsí -
co jiného však mohli znát?

Už jejich tátové a mámy
jim dali domov - nedomov.
I oni často byli sami,
bez pohlazení, hezkých slov...“

„Tak co s tím Pane? Dej mi radu!“
„Měj je rád dál, a odpusť jim.
Když zlobíš s partou kamarádů,
víš, kolik já ti odpouštím?“

„Aha. Tak to já půjdu k mámě
až zase bude nadávat,
pohladím ji. Snad houkne na mě,
chci ji mít ale přesto rád.“

„Ježíši, já za tatku prosím.
Udělej, ať přestane pít.
Pořád mu domů pivo nosím -
snad by si ho měl zošklivit!“

„A já chci nosit dobré známky,
i když si nevšimnou jich snad...“
„Výborně! Pro tatky a mamky
je právě tohle akorát.“

Třeba to honem nepoznáte.
Semínko v zemi chce svůj čas,
než vyrazí z ní kvítko zlaté
anebo krásný, plný klas.

Nebojte se. Já jsem v tom s vámi
a povedu vám každý krok.
Modlitba za táty a mámy
je nejlepší skok přes potok!“

Katoličce

Má milá, vážím si tvé práce,
vzpomínek z dávných údobí.
Tajemná „transsubstanciace“,
vím, na city že působí.

Charakter lidí, již jsou vzorem,
tě poutá k jejich vyznání,
zní patos legend sladkým sborem,
umění srdce naklání...

Mé poselství je ale prosté.
Není v něm patos, mystika.
Světů je vyprávím už po sté -
a vždy se srdcí dotýká.

Já nejsem v chlebu ani víně:
na kříži byl jsem, v nebi dnes.
Obětí dal jsem výhost víně.
bych spasené ved' do nebes.

Ač v nebi jsem (ve věci žádné!),
jsem Duchem v srdci přítomen,
jež nezůstalo ke mně chladné,
leč splnilo můj dávný sen:

vydalo se mi bez výhrady
a našlo ve mně Přítele,
jenž se mu neotočí zády,
ať cokoli se semele.

Jsem prostředníkem lidí k Bohu:
kostelů není potřebí,
světci ti také nepomohou
získat si místo na nebi.

Je správné konat dobré činy -
však tomu, kdo mne nezve dál,
nepomohou, neb hříchů stíny
ode mne dělí ho jak val.

„Proměna“ chleba žádná není,
„křest“ miminka je magie;
v pokání přijmout vykoupení -
jedině ten krok cenný je.

Má mocná krev hrot hříchu zlomí;
milost to však je jen a dar
pro srdce, jež se vydalo mi,
nevěříc legend na odvar.

Tož přestaň hledět na parádu,
jíž kněží chrámy zdobili:
mé Slovo čti, v něm hledej radu,
obnoví tě a posílí.

Vyhledej ty, kdo tak jdou ke mně
v Duchu a pravdě pospolu,
a věci radostné i temné
probírej se mnou v hovoru.

Já ukážu ti cestu vzhůru,
neokázalou, přímou však:
setřu ti z čela každou chmuru,
prozářím světlem ducha zrak.

Tak najdeš pokoj v srdci stálý,
v nebi ti schystám domov sám.
Věz, mnozí to již rozpoznali,
když s důvěrou mi srdce dali.

I tobě ruku podávám!

Bývalému muslimovi ke křtu

Bratře náš, jemuž Pán dal sílu
z temnoty odejít a z pout,
kéž povolá Vás k svému dílu
a sešle na Vás Ducha proud.

Ať Vaše modlitby a práce
s bližními kolem nesou plod,
kéž za každičké situace
můžete lámat zloby hrot.

Ochraň Vás mocná paže Krista,
výmluvnost dávej Vám i cit,
jak vstoupit na nesnadná místa
a mnohá srdce oslovit.

Ať služba těm, kdo dosud hynou,
se k slávě Páně vydaří,
ať jeho slunce nocí stinnou
klam půlměsíce přezáří!

Propagátorům zvrhlé verze filmu o Popelce

Popelka jsem, mladá děva,
a princ je můj ideál.
Muže přec jen s ženou pojí
Pán Ježíš - náš Bůh a Král.

Jen tak vzniká nové plémě,
je to svatý Boží řád.
Proč se s lžemi cpete ke mně,
na scestí svět chcete hnát?

Řád přec děti vnímat musí,
jen to pro ně zdravé je.
Zlý si ovšem mravnost hnuší,
neb mu chybí naděje.

Lidem Pán však zítřek dává,
manželství, jež nese plod,
žádná zvrhlost, i když „hravá“,
nepřispívá pro život.

Žili byste, milí páni,
kdyby pro vás nebylo
otce s matkou? Nechci lhaní,
zkázu pro náš lidský rod.

V zemi Husa, Komenského
není škvárů potřebí.
Ušetřete děcka všeho,
co jen zvrhlost velebí!

Jinak na to doplatíte.
Pán ví o všem. JEJ VŠAK ZNÁT
stojí za to. On přec - víte -
i přes hřích váš má vás rád.

Zemřel za vás - pozvěte ho
do srdce a života!
Potom se vám - za to ručím -
zhnusí každá sprostota.

Uleví se vám, váš život
zas si barvy osvojí -
budete mít s Bohem, s lidmi
společenství v pokoji.

I nebe vám otevře se -
ďábel do pekla zve jen.
Prosím tedy - probudte se!
A přeji vám hezký den.

Vánoční přání rodině normálních křesťanů

Díky, Pane, za rodiny,
co jsou „normál“ jako Vy!
Svět kolem nás je už jiný -
je to cirkus hotový.

Jenže nemá lipicány,
krasojezdce, artistry:
jenom šašky, cáklé dámy
a zisk velmi nejistý.

Díky však, že nad šapitó
září hvězda vánoční!
Pod ní tančit není líto
i mihuli potoční.

Ten, jenž zrodil se vzdor zmaru

(i družstevní bral by stáj),
odsunuje světa škváru
k propasti a na okraj.

Tož kol jeslí shlukněme se
a zapějme: Noviny
neseme vám, z nichž se třese
pachatel zlé bubliny.

Spasitel se pro nás zrodil
a už nikdy nepadne.
Zlý k těm, kdo v Něm mají podíl,
nemá moci pražádné!“

Vánoční přání České republiky v interimu (mezi volbami 2021 a novou vládou)

V politice sladké, slané
přelévá se - co já vím -
proto velmi prosím, Pane:
ochraň naše interim!

Co v té době vyvíjí se,
ať se k Tobě vyvine,
pokrm, jenž se chystá v míse,
ať je lepší nad jiné.

Srdce lidí, mozky lidí
a též ruce k podpisu
kéž Tvá ruka mocně řídí
při všem, co jde na mísu.

Z milosti Tvé ať je vláda.
ať se netřeba jí bát;
modlitbou, již čas si žádá,
kryjme Strakovku i Hrad.

Ministerstva, obce, kraje
kéž Duch svatý prozáří -
ať, co pro budoucnost zraje,
se k Tvé slávě vydaří.

Jménem všech Božích dětí Ivana Kultová.

**Dobře zajištěnému, avšak smutek a prázdnotu prožívajícímu
muži**

„Dům, rodina - jaké dary!
Jaká krása všechno mít!
V srdci by snad jásoť jarý
po celý den měl mi znít...

Proč je prázdné, proč je smutné?
Kde můj směr a kde můj cíl?“
„Víš, jaké jsem přeukrutné
věci pro tě podstoupil?“

Kdo to mluví? A proč právě
ve chvíli, kdy tak se ptám?
Rozhlížím se neúnavně,
zas a znova naslouchám...

„Já jsem Ježíš,“ tiše říká,
Boží Syn a králů Král.
Bolest lidstva převeliká
chtěla, bych vše v oběť dal.

Jak nejposlednější z lidí,
zločinec (jímž nebyl jsem),
snesl jsem, co dnes se vidí
snad jen ve snu děsivém.

Právě proto, aby lidé
místo smutku našli cíl,
věděl jsem, co na mne přijde,
a rád jsem to podstoupil.

I za tebe...“ „Za mne, Pane?“
„I ty potřebuješ znát,
lidské srdce že je hnané
hříchem, ďáblem do tenat.

Volá, úpí po svobodě
od dávného prokletí.
Mluvit tak dnes není v módě
pro velké ni pro děti.

Čti však Písmo, jež ti dávám,
zjistíš, že to pravda je.
I k těm nejmoudřejším hlavám
s láskou jdu už od ráje.

Čti je, a mluv o tom se mnou,
vyslechnu tě v každý čas:
pomohu, tu pravdu temnou

by prozářil modrojas.

Do srdce mne pozvi svého,
nech si do něj světlo vlít
od Ježíše vzkříšeného,
jenž tě přišel zachránit.“

„Zřejmě nemám volbu, Pane,
jinou, než tvé pozvání:
co je vskutku z lásky dané,
okusit chci bez ptaní.

Pravdu chci mít místo lhaní,
věřím, že mne budeš vést...“
„Jistě! Rád mám i tvou paní,
každou vaši ratolest.

Bude hodně práce třeba
se srdcem i s myšlením -
věř však: jsem tvůj dobrý chleba
a svou lásku nezměním.

A když vyhledáš i lidi,
již se se mnou scházejí,
které můj Duch svatý řídí,
posílíš svou naději.“

Vidím, dobrodružství čeká -
proč se toho ale bát?
Copak je to za člověka,
jenž neumí riskovat?

A když čeká na mne v cíli
radost má i rodiny,
do níž mne zve hlas ten milý,
vroucí tak a nevinný -

„Pane, přijď! A uť mne znáti
všechno, co je moudré znát,“
volám. Už vím, že to platí,
ten hlas že nám cestu zlatí
nepoznanou dosavad...

Východnímu vladaři

Nad stepí, nad tundrami všemi
děláte sobě naděje:
dávný sen carů - vládnout zemi -

ve vašem srdci stále je.

Týrané ženy nechráníte,
názory jiných nectíte:
sám jediný přec všechno víte,
jediný moudrý v zemi té!

Však srdce svoje nehlídáte:
tam nepřítel už dávno vpad´
a strojí na vás choutky klaté.
Těch, právě těch se třeba bát!

Je tu však i hlas tichý, jemný,
jenž nechce vládnout na světě;
ten vždycky byl vám nepříjemný -
už v historii staleté.

Popřejte sluchu hlasu tomu:
nechtějte vládnout - chtějte žít!
Pán Ježíš Kristus zve vás domů.
Nechte se láskou oslovit.

Pro paní, která mluví o potřebě zdraví, úspěchu a lásky

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Bible, Zjevení Janovo 3,20

Vážená paní, úspěch, zdraví
v světě lze těžko nalézt -
i láska, kterou mnozí slaví,
se často zvrhá v neštěstí.

Je tu však Jeden, v němž to vše je,
jež stojí za to pozvati;
s ním zmizí všechna beznaděje
a vše se v dobré obrátí.

Pan Ježíš mřel za naše viny,
za mou i Vaši - věřte mi;
kdo zve jej - sám či do rodiny -
snese i život na zemi.

A konec též ho nevyděsí:
komu se Ježíš Pánem stal,
Přítelem - toho nalezne si
a převede přes smrti val.

V nebi pak už je věčné zdraví

a úspěch není potřebí -
tam Boží láska všechno spraví.
Chcete být také na nebi?

Bez něj je jedno jen: smrt dravá,
jež v peklo ústí do věků,
i tábor smrti překonává;
to nelze přát člověku!

A žádná jiná cesta není -
- snad rozplynout se, převtělit -
to všechno je jen marné snění;
kdo Ježíše má, bude žít!

Rozhodněte se včas, a správně -
když dojde dech, už nejde to;
Pán Ježíš zve vás neúnavně,
nebe vám není zakleto.

Jen jeho láska smysl dává
už životu zde na světě:
toť cesta úspěšná i zdravá -
když lásku v Pánu najdete

Památky mluví k lidem

Jsou naše stěny staré již
a ledacos nás bolí,
tu kalich zdobí nás, tu kříž,
shlížíme do údolí.

Či v ulicích jsme ukryté,
někdy i pod nánosy -
co přelévá se v zemi té
a různý zával nosí!

V nás předkové se modlili,
slavili, neb se přeli,
či nad prací se hrbili,
dokavad nezemdleli.

Jedenkrát - i se zemí tou -
skončíme - přijde nová.
Vás ale slova Páně zvou
z nesmrtelného Slova.

On pro vás lidi připravil
už nové nebe, zemi;

ach, kéž je vám ten domov cíl,
prosí vás hlas náš němý.

Ježíš mřel za vás, z mrtvých vstal,
teď na věky už žije
a něžně volá: „Pojďte dál
do krajů poezie!

Do krajů bez tmy, bez hříchu
a bez záští a zrady."
Tak k srdci mluví potichu -
neotočte se zády!

Náš hlas je slabý. Písmo víc
o jeho lásce praví.
Čtěte je, jemu jděte vstříc:
vždyť předešlo vás na tisíc
do kraje věčné slávy!

Novoroční přání

Má milá paní, přeji Vám,
když starý rok se sklání,
kéž k Vám se skloní Ježíš sám
a nese požehnání.

Kéž v novém roce poznáte -
a možná ještě dříve -
ty ruce pro vás rozpjaté
a touhy mlčenlivé.

Nemluví, jak jsme zvykli si,
však srdce hladí jemně
a posílá tam dopisy,
jež neumí číst země.

Svět nechte je, má jiný cíl,
však srdci upřímnému
on přimlouvá se ze všech sil -
nuž, otevřete jemu!

To srdce ať je jeho chrám
a s radostí jej vítá.
Pán tomu, jenž ho pozve sám,
je chléb a mana skrytá.

S ním rok ten bude pokojný
byť kolem bouře byla:

tož radostné vám přeji dny,
v nichž láska slzy stírá.

Vánoční přání předsedkyni Aliance pro rodinu

Má milá paní, díky Vám
za všechnu Vaši péči,
s níž zvete národ k výšinám
a nejsou to jen řeči.

Střežíte, aby etika
a rodinný řád platil,
by ten, jež se to „netýká“,
se znovu k pravdě vrátil.

By děti vždy si užily
pravého taťku, mámu
a obklíčeny nebyly
zlou sítí lží a klamu.

By bílé bílým zůstalo
a černé nenatřeno,
by hádankou se nestalo
rodičů pravé jméno.

Ať v sněmovně i v senátě
vítězí pravda v boji -
i to nám věrně hlídáte.
Co práce za tím stojí!

Dál veď Vás tedy Ježíš Král,
jež také zničit chtěli,
když pro nás dítětem se stal
a vrah byl zlý a smělý.

On dodnes děti k sobě zve
a před zlou vůlí chrání:
i Vám kéž nese z lásky své
vždy mocné požehnání!

Rodičům o Vánocích

Zase tu máme Vánoce:
po shánění a chvatu
najde se radost po roce
pro děcka, mamku, tátu.

Tam polínko, tam punčoška
tu strejda rudobílý
prý pro děvče i pro hoška
má dárek roztomilý...

Ta pestrost tradic pěkná je,
i že se děti baví.
Kdo nakonec však vyhraje?
Zda „konec všechno spraví“?

Ne, nespraví. A přijde čas
kdy samota či stáří
vzpomínek milých ztlumí hlas -
což byly to jen lháři?

Pak cesta do tmy vede snad
pro dávné dívky, hochy.
Do botek nelze zdraví dát,
ni mládí do punčochy...

Co s tím? Nestačí dárky snést,
chvilkovou radost dáti:
je potřebná i dobrá zvěst,
jež se jim nevytratí.

Jež vede - děj se cokoli -
přes zralý věk i stáří
a též přes smrti údolí
až tam, kde vše se daří.

Kde Ježíš, jenž je vykoupil,
a jemuž srdce daly,
už schystal pro ně krásný cíl -
ne zánik neurvalý.

Chcete své děti k cíli vést
a ukázat jim cestu,
již ukazuje dobrá zvěst -
až k nebeskému městu?

Krok první - najít cestu sám.
Kam trefím, vést jen mohu,
by nezlákal je světa klam
s armádou lživých „bohů“.

Krok druhý - příkladem jim být,
za ně se modlit vskrytu,

nepřestat ani polevit -
vždyť ten zlý okouní tu!

Když vytrváte s péčí svou,
pak dojde na krok třetí:
nebes se brány otevrou
a vejdete i s „cháskou“ svou
co šťastné Boží děti.

Tam je už zdraví napořád
a nevadnoucí mládí,
žádná noc, vedro, krutý chlad
a nikdo, kdo by škodil snad -
jen druzi, kamarádi.

Tam Ježíš slunce všem a den,
jeden druhého těší;
tam žádný nesplněný sen
a žádný úkol uložen,
jejž člověk nevyřeší.

Tam nenajdete chiméru,
jen jas a žádné stíny -
ne jen o Štědrém večeru.
Ať poznají tu nádheru!
A vy ji znejte s nimi.

Varování rodičů před okultismem

Soustředění na něžné kraje -
toť idea waldorfských škol:
na každém kroku pohádka je,
u každé stopy květu stvol...

Koná se výlet, v jeho cíli -
ve vonném hájku „za branou“ -
pytlíček tajemného býlí
na hrdlo dítky dostanou.

Jak těší se tu syn či dcera,
zvláště v tlaku prózy ze světa!
Opomíjená hemisféra
obdivuhodně rozkvétá...

Zní to jak vrchol krásy, slova,
pro duši hudba přemilá.
Jen kdyby za tím Steinerova
filosofie nebyla!

Zlý umí lákat. Jeho síla
je v předstírání, v tajení.
Kulku, jež vždycky přizabila,
v lehounký kvítek promění.

Hned neublíží. Je tak milý,
jak něžný systém celý je.
Leč vše, co v srdci k Bohu cílí,
znenáhla přeci zabije.

Co v duši k Spasiteli volá,
pohádkou utlumeno jest.
Co vlastně chce ta krásná škola?
Od pravdy do temnoty vést.

Tatínku milý, mamko milá,
nenechte dítě oklamat!
Na kříži pro vás Láska byla,
jež jediná cíl může dát.

Zemřela pro vás, z mrtvých vstala,
i v pekle byla pro váš mír.
Pohádky nespasí. Jen Skála,
Vítěz a mocný Bohatýr.

Pravou jim dejte poezii:
budte jim v lásce příkladem,
která se s chytristikou mívá
a život dá a nezabývá.
Kde Ježíš jest, tam k cíli jdeme.

Pozdrav česko-německé Boží rodině v Lužici

Pán požehnej Vám, naši milí,
i s dětmi ve všem napořád,
abyste vždycky svorni byli,
plníce věrně Boží řád.

Ať škola, třída, učebnice
či horský výhled za obzor,
vše ukazuj vám, kdo je Svíce,
z nějž pomoc jest i krása hor.

Ať pohan či lid vyvolený
i jeden nový člověk v nás,
staří i mladí, muži, ženy
- všem neste lásky modrojas.

Ať hudba i kvalita žití
Vám v domě září, a i všem,
kdo touží pravou cestou jít
s Pánovou láskou v srdci svém.

Dík za modlitby, jež se dějí,
a za prorocství, za vize:
věc tak potřebná pro naději
přec je za všechny peníze.

Dík za přátele, za rodinu,
byť vzdáleni jsou kdekoli:
vždyť sejdem se v Páně klínu,
kde všechny dálky přebolí.

Ať Ochránov Pán dále chrání
a Zhořelec ať neshoří,
než přijde slavné zmrtvýchvstání
a Pán zlo navždy rozboří!

Möge Gott segnen Euch, die Lieben,
mit Euren Kindern immerdar,
seid einmütig in allen Hieben,
tapfer und siegreich Gottes Schar.

Sei Schule es und Lehrbuch, Klasse,
oder ein Blick von Berg zu Tal,
mög' immer Gott drin sein, der fasset
in Armen Euch dort überall.

Und allen Menschen nah und ferne,
Juden und Heiden, neuem Stamm
aus dem Epheserbrief - Ihr gerne
helfet und bau't der Sintflut Damm.

Und auch Musik und Lebenshöhe
mögen stets blüh'n in Eu'rem Heim -
auch jedem, der - von Welt bedrohet -
im Herrn sucht seinen neuen Keim.

Dank für Gebete, Prophezeiung
und Visionem - sie sind gut
und auch so wertvoll, solche Neigung
bringt Freundschaftsgeist und Dienstesmut.

Dank für die Sippe, Nächsten, Freunde,

seien sie nah und sei´n sie fern;
mal treffen wir doch im Gebäude
der Liebe, auch mit unsrem Herrn.

Mög´ Herrnhut von dem Herrn behütet,
Görlitz nie mehr gerodet sein;
wenn nur wir all in Freud´und Blüte
seh´n mal die Auferstehung fein!

Lidská přání a Boží vůle

Tam, kde lidská pomoc není,
vůle tvá přec mnohé změní.
Ty víš nejlíp, dobrý Pane,
po čem v srdcích touha plane.

Je-li dobrá, je-li pravá,
moc tvá lidskou překonává.
Mění vládce, mění státy,
překoná i byrokraty.

Žehnej víru, práci naši,
ať nás dnešek nevystraší.
Věřme, že ty zítra právě
věci změníš ke své slávě.

Nemocné sestře

Milá sestro, láska Boží
ať v tvém srdci radost množí!
V něm je zdraví, v něm je sláva,
která temnost překonává.

Drž se při něm pevnou vírou,
jeho radost buď tvou silou,
věř, že koná a je v díle
pro všechny své děti milé.

Jeho moc ať vede dlaně
tvých lékařů požehnaně,
a co není v moci lidí,
sám ať Duchem svatým řídí!

Básně pro ženu a pro muže před operací

Když na mne čeká operace,
chci věřit rukám lékařů.
Být pacient je také práce -
však věřím, že to dokážu!

Ne sama, a ne vlastní silou.
Je tu však ten, kdo mě má rád,
kdo pro mne, před ním provinilou,
šel kdysi na kříž umírat.

Přemohl smrt, vstal z mrtvých zase
a zve mne, kde mne čeká ráj;
prostírá louky v květné kráse,
nalévá kalich po okraj.

Pane Ježíši, veď mé kroky
a uč mne lásku tvoji znát!
Já neznala tě dlouhé roky,
nyní však chci tě poznávat.

Dej znát, že zemřel jsi i za mne,
abys mne z hříchu vykoupil,
ať opustím své cesty klamné
ať život s tebou je můj cíl.

I tam na operačním stole
budeš ty se mnou - já to vím.
Jenom ty přes pustiny holé
vedeš k těm lukám kvetoucím.

Vím, nejsem sama. Drž mé dlaně
a všeho strachu srdce zbav.
Vždyť věřím, že v objetí Páně
vše podstoupit smím bez obav.

Tož chci ti svěřit život celý
a jednou vejít do tvých bran.
Lékaře veď, by nezemdleli.
Ať zvedí, žes i jejich Pán.

Když na mne čeká operace,
chci věřit rukám lékařů.
Být pacient je také práce -
však věřím, že to dokážu!

Ne sám, a ne ve vlastní síle
Je tu však ten, kdo mě má rád,

kdo za mé srdce provinilé
šel kdysi na kříž umírat.

Přemohl smrt, vstal z mrtvých zase
a zve mne, kde mne čeká ráj;
prostírá louky v květné kráse,
nalévá kalich po okraj.

Pane Ježíši, veď mé kroky
a uč mne lásku tvoji znát!
Vždyť jsem tě neznal dlouhé roky,
nyní však chci tě poznávat.

Dej znát, že zemřel jsi i za mne,
abys mne z hříchu vykoupil,
ať opustím své cesty klamné
ať život s tebou je můj cíl.

I tam na operačním stole
budeš ty se mnou - já to vím.
Jenom ty přes pustiny holé
vedeš k těm lukám kvetoucím.

Vím, nejsem sám Ty drž mé dlaně
a všeho strachu srdce zbav.
Vždyť věřím, že v objetí Páně
vše podstoupit smím bez obav.

Tož chci ti svěřit život celý
a jednou vejít do tvých bran.
Lékaře veď, by nezemdleli.
Ať zvědí, žes i jejich Pán.

Etické dílny v pandemii

Když ten zlý třídy vyprazdňuje
a děti vězní v domovech,
tím větší Boží láska tu je,
jež léky má na každý pech.

Hry „onlajn“ hrát je možno nové
a fantazii volnost dát,
čímž Aničky a Pepíčkové
mohou se nově vzdělávat.

Přivolat Komenského zpátky
a mnoho Božích mužů. žen -
hned ze staletí čas je krátký,

svět dobrodružstvím naplněn.

Není to spiritismus žádný -
spíš připomene nám to čas,
na který těšíme se: na dny,
kdy setkáme se v nebi zas.

Tam skončí věků bariéry:
Abrahám, Hus i Marie
zatančí s dětmi tanec sterý.
Jé, tam si každý užije!

Totíž ten, kdo tam dostane se.
Tož s modlitbou i se vtípem
o srdce dětská přičiňme se,
pracujme s Hankou, s Filipem!

A když ten zlý si zuby brousí,
my ukažme je v úsměvu;
má na nás takovýhle fousy -
nám však je s Pánem do zpěvu!

Deváták svým vrstevníkům

Emo, emo, emoce,
to jsou samé nemoce.
Raději chci býti zdrav,
za Kristem jdu bez obav.

Nač bych nosil černé šaty,
klenot z kovu kudrnatý?
Líp se strojit normálně
a chovat se morálně.

Cože, kluci? Že jsem v šoku?
To si řeknem' za pár roků.
Chci mít jednu rodinu -
pohodovou, bez stínu.

Snad to někdy pochopíte,
že je fajn být Boží dítě.
Nestojím o žádný trip -
i vám bez nich bude líp.

Až to, co teď říkám právě,
i vám rozleží se v hlavě,
přiklušte si pro rady.
Zve vás parta bez vady!

Přímluvou proti utrhačům

Bůh národu vládu dává,
jemu budiž čest a sláva.
Čestným nadávat je nízké
a řekla bych přímo slizké.

Zdědili tu binec pěkný,
teď je ještě tupí štěkny.
Proč se spíše nepřimluvit?
Pojďme z přímluv věnec uvít!

Pane, dals nám novou vládu,
dej jim prosím ve všem radu.
Lidé jsou, ne géniové:
veď je sám na cesty nové!

Všem nám občanům dej lásku,
budme národ v pevném svazku.
Nepůjde to sice v spěchu,
jistě však líp bez posměchu.

Zítřek není přece v hrobě,
Pán nám posvítí svým jasem.
Kéž jsme zas, jak v dávné době,
pro Evropu plodným kvasem.

Všem, kteří mají strach o civilizaci

Všelicos, vím, se může státi -
proč ale klesat na mysli?
Hroutí se ten, kdo - lidé zlatí -
na Boží lásku nemyslí.

Kdo nemyslí na zemi novou,
jež starou, vadnou nahradí.
v té nové vady nevyplouvou,
tam blackout, islám neřádí.

Jen přečkat čas, než Pán se vrátí,
již teď lnout k němu srdcem svým
a lidem kolem dát to znáti,
že o krásnější zemi vím.

Ať ten, kdo o něm dosud neví,

do srdce svého pozve jej.
Proč se pro mládence a děvy
z paniky stává obyčej?

Srdce dát Pánu, s ním jen splynout,
občanství nebes získati,
pro nekajícnost nezahynout:
pak se vše v dobré obrátí.

Všelicos, vím, se může státi:
Ježíš je ale Pánem mým!
Vím, zemi této čas se krátí:
já v nové budu navždy s ním.

Dívce z nočního klubu

Milá dcerko, pokoj měj,
s Pánem Kristem pospěš v rej!
Neublíží, neporání,
ochrání tě něžnou dlaní.

Pro něj nejsi pouhá věc,
není zpupný milenec.
Nechce brát, chce jenom dávat,
budeš v noci klidně spávat.

Ve dne budeš práci mít,
která radost dá a klid.
Znova dá ti denní čas
vůni květů, slunce jas.

Milá dcerko, pokoj měj,
s Pánem Kristem pospěš v rej.
Družkám svým to řekni též:
kluby jsou lež jako věž!

Vězňovi

Malý prostor tady mám -
dvacet kroků sem a tam.
Přesný režim, přesný čas,
všechno hezky na rozkaz.

Kluci vedou hloupé řeči
a posměšně na mne mečí.
Někteří se líbají,

studu kouska nemají.

Byl svět doma větší snad?
K hospodě tak akorát.
Žil jsem jak ta onuce.
kámen, nůž vždy po ruce...

Kriste, kamaráde můj,
říkáš mi, že je to fuj.
Že máš pro mne něco víc -
svět bez nožů, bez hranic.

Prosím, ukaž mi ten svět,
ať mi mohou závidět.
A až vyjdu z těchhle vrat,
chci je učit tebe znát.

Výchova

„Kdo zadržuje svou hůl, nenávidí svého syna, kdo ho však miluje, usilovně ho kázní.“
Kniha Přísloví 13,24

„Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu já utěšovat.“
Izajáš 66,13

„Mamko, nad tvé ruce není,
děkuji ti za facku.
Díky, že mi za zlobení
neneseš dort na tácku.

O to víc mne potom těší,
že umíš i pohladit.
Lhostejnost nic nevyřeší,
i když na chvílku je klid.

Pán Bůh hůl i metlu chválí -
a též něžnost nemálo.
Nepokoje zblízka, zdáli
svědčí, že cos selhalo.

Když mne vedeš v mantinelech -
zde je dobro, tam je zlo -
není domov jenom pelech
a mám dobré zrcadlo.

Ani mně pak jednou děti
nepřerostou přes hlavu.“
Mějme Písmo na paměti

a ne žvásty od davu!

Cesta zahořklosti - nebo cesta lásky

Kolem se lidé mohou mýlit,
ať ve vládě či mimo ni.
Však hořkost mít a zlost si vylít,
to nám jen pravdu zacloní.

Je totiž možný přístup dvojitý:
zahořkle kolem stříkat jed
a špinit jím tak duši svoji,
že sám utrpím naposled -

anebo obrátit se k Bohu
s přímluvou za ty zmýlené;
svou láskou mnohé změnit mohu -
Pán přeci není z kamene!

Však aby Pán mou prosbu slyšel,
nejprve mu své srdce dát:
on přeci hříšné hledat vyšel,
volá je z domů, ze zahrad:

pojdte a vizte lásku Boží,
jež za vás život vydala!
Kdo přijme ji, ten radost množí -
lepší než hořkost zoufalá.

Namísto pomluv, místo jedu -
Ježíše chtějte poznati!
Lépe to říci nedovedu;
on sám Vás láskou uchvátí.

Sestře, která se vrátila z asijské misie

„Jsem si jist právě tím, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Krista Ježíše.“ *Filipským 1,6*

Pane, ty jsi mou sestru vedl
zázrakem přímo do cíle,
ač ten zlý překážky jí spředl
z byrokracie zpozdilé.

A po horách jsi dal jí kráčet,
ač mohla by už mít svůj klid -

potit se, mrznout, nohy zmáčet
a přeci elán neztratit.

A dal jsi mnohé rozhovory
i nečekaná setkání -
máš v lásce lid i jejich hory
a vyryl sis je do dlaní.

Ať z toho, co se odehrálo,
ni jiskerka se neztratí,
vše, co z tvé milosti se dálo,
ať s úrokem se navrátí.

Ať Dolma, Karma, Ceringové
i ostatní - vždyť jména znáš -
dospějí do své vlasti nové
a skrz ně dalším požehnáš.

Vždyť, když ty započínáš dílo,
nedáš mu v půli zahynout;
ať, kde jen po kotníky bylo,
musí se mořem Ducha plout.

Na hřbitově

„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.“

Janovo evangelium 3,16

Obrázky něžné, verše tklivé,
pohádka z legend zrozená,
že zdejší žití spravedlivé
jistotu nebes znamená.

A zas jistota nejistota,
že smrt – ta prapodivná věc -
je temný průlom do života,
za nímž je už jen kostlivec...

Dík, Pane, podle Slova tvého
že tohle dvojí neplatí:
že dobrým skutkem z hříchu svého,
z pekla se nelze vyrvati.

Že tys tu však, sám v oběť daný
za hřích, s něžž není nikdo z nás,
že sám, Ježíši milovaný,
zahynuls Otce na rozkaz.

Kdo přijme tě, s tím není škoda,
neskončí v Hádu, v podsvětí;
vždyť láska tvá mu ruku podá
a nedá v temnu zmizeti.

Nenech nás něžnou poezií
před smrtí srdce chlácholit:
tys život náš, jenž nepomíjí.
Kdo srdce dá ti, bude žít.

Modlitba za vládu

„Dej svému otroku vnímavé srdce, aby mohl soudit tvůj lid a rozlišovat mezi dobrem a zlem.“
Modlitba krále Šalomouna v 1. knize Královské 3,9

I vláda z volby jsou jen lidé.
Při chybách pomlouvám je hej -
však jimi vše jen hůře vyjde.
Svou moudrost, Pane, vládě dej!

Zákony hrozí, které škodí.
Nepravda mnohá uniká.
Ať nemoudrost či zlost to plodí,
těžké je hledat viníka.

Ty ale můžeš změnit mnohé,
když místo pomluv prosí lid:
kdo místo k sítím mluví s Bohem,
pomůže mnohé proměnit.

Kdo vládnu, nejsou děti tvoje.
Mohou se ale jimi stát.
Jdi za nimi až do pokoje,
dej se jim ve snech poznávat!

I za bdění ať setkají se
s věcmi i lidmi, s chvílemi,
jež předloží jim jako v míse
zvěst, před níž rozum oněmí:

tvou lásku, jež jim život nese
a z tvého kříže zaznívá -
jež s tradicemi nekryje se,
s malbou, jež v chrámech visívá.

I naše vláda jsou jen lidé.

Zemřel jsi za ně, máš je rád.
Co chybí jim, ať shůry přijde.
Rač, Pane, jim svou moudrost dát!

Sestře, která opustila požehnaný vztah

„Navraťte se do pevnosti, vězňové mající naději. Dnes také oznamuji: Dvojnásobně ti odplatím.“

Zacharjáš 9,12

Sestřičko milá, dnes Ti píši,
ač Tobě dosud neznámá.
Pán prosby svého lidu slyší,
jsme rodina jím žehnaná.

Dovol mi, prosím, slovo říci -
píši to z lásky skutečné:
Pán ví - ten nejvíc milující -
co platné je, co zmatečné.

On mladé lidi k sobě vodí,
již mají v jeho vůli stát
a věrně na společné lodi
rodinu svatou budovat.

Zlý však na Boží plány sočí,
nechce, aby se splnily:
cit mámí, zaslepuje oči,
úskočný je a zavilý.

Neshoda každá se mu hodí,
signály klamné vysílá,
nechce, na Bohem dané lodi
aby se láska rozvila.

Nuž nenalet' mu, nedbej na to,
na Boží vůli pozor měj;
zlý kočící jen dává zlato,
Pán pravé. Proto neváhej!

Siónskou dcerku volá zpátky,
když cesty klamné zvolila:
nestyď se vrátit! Ježíš sladký
je dosud věrně u díla.

Sestřičko drahá, Bůh má plány,
jež není radno odmítat.
On - milující, milovaný -

chce trvalé ti štěstí dát.

Věčný dům

„Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Zjevení Janovo 3,20

Kostely krásné, malby tklivé
a ze mše dojem citový:
to lidem postačilo dříve,
mnohý i dnes to vypoví.

Dík však, že nepřebýváš v chrámě,
jež lidský důvtip udělal;
každému pánovi i dámě
posíláš výzvu: Vpusť mne dál!

Golgotská oběť navždy platí,
ve víně nedlíš, v hostii;
již netřeba „obětovati“
tě v živlech, které pomíjí.

I krásné domy jednou zajdou;
však jejich krása není nic
proti té, již tvé děti najdou,
jež na tvou výzvu šly ti vstříc.

Naslouchání

Někdy je ten hlas tichý, jemný
a taktak, že se neztrácí.
Nechtějícím je nepříjemný -
ti se spíš k hlukům obrací.

K Vám také šeptá, milý pane.
Nakonec ten hlas ustane.
Pozor: až se to jednou stane,
jsou všechny šance prohrané.

Týmu Etických dílen (psáno 18.3.2022)

My ochranu Pána máme
a zlého se nelekáme,
ač si nepočíná jemně,

žene lidi z jejich země:

jak hnal kdysi Komenského
a věřící národ jeho,
tak dnes kluci, holky, mámy
musí prchat před bombami.

I nás děti chtěl by zkazit,
jemnost našich srdcí zmrazit,
i tvou pravdu - jak to chodí,
že se kluk a holka rodí.

Tvé jsou, Pane, všechny boje,
střežíš řád i dílo svoje,
i my úkoly své známe,
modlitbu a lásku máme.

Tož nás ved' v svém zdatném šiku
a měj od nás spoustu díků,
že i toho, kdo tě nezná,
zná tvá láska přelíbezná!

Na počátku společné cesty

Pán požehnej Vám, moji milí,
a denně Vaším světlem buď,
jeden druhému pomoz k cíli,
jeden druhého nezarmuť.

Byť cokoli se v žití dálo
(jen dobré ovšem chci Vám přát),
kéž by se podnětem Vám stalo
Inout pevně k Pánu napořád.

On žehnej také službu Vaši -
vzájemnou, jiným, rodině -
vždyť i ta, jež nic nevynáší,
v pokladu Páně spočine.

Kéž v dětech, dát-li Vám je ráčí,
duch, duše, tělo rozkvétá,
ať vstříc zlatému městu kráčí
a nezabloudí do světa.

A nežli spolu zasednete
u Beránkovy hostiny,
kéž kolem Vás vždy radost kvete -
ta, kterou dává Jediný!

Pro osiřelé děti

Žehnej Vás Ježíš, milovaní,
a potěš srdce bolavá;
on nesl za Vás kruté rány
a dnes Vám ruku podává.

Chce Vám být blízký, jak Vám byla
maminka Vaše předrahá;
život jde dál - kéž láska, síla
Kristova Vám v něm pomáhá!

Pozvěte jej do srdce svého,
ať řídí sám Váš každý krok,
ať provází Vás láska jeho
dnes, za měsíc i napřesrok.

S ním dojdete do nové vlasti,
kde není smrt a choroby,
jen - místo jakýchkoli strastí -
radost, jež nemá obdoby.

A tady již, na naší zemi,
až poznáte, jak Vás má rád,
budete druhým hrstmi všemi
ten poklad lásky rozdávat!

Prosba o návrat k rozumu

Z obdržené zprávy:

Zatímco střední třída reálně chudne, **rozhodla se největší polostátní energetická firma ČEZ připojit k tzv. programu diverzity a přihlásila se k aktivní podpoře LGBTIQ+ témat i na celospolečenské úrovni. Jakoby to bylo to, co nyní českou společnost opravdu trápí.**

Vášení, rodiny nám trpí,
tepla i světla ubývá,
drahota požíná jak srpy
úroveň, která dožívá.

A to jsou rodiny ty pravé:
muž, žena, děti - jak chtěl Bůh.
Proč nyní na mysli Vám plave
ten LGBT bludný kruh?

Těm jinačí je pomoc třeba:

ukázat jim, jak šťastně žít,
bez sexu - to přec není chleba! -
do jiného se pohroužit:

hlavně do práce Bohem dané,
té, která zdravě unaví
a myšlenku na choutky plané
s usnutím šťastně odplaví.

Ty podpořte spíš, kteří plodí
potomstvo svému národu:
jinak jsme na tonoucí lodi
bez početí a porodů!

Ať zdravé rodiny nám kvetou,
klidně si doma rozsvítí,
s taťkou i mamkou - jednou větou -
ať smí se děcka učit.

Otců i matek je jim třeba,
tak určuje to Boží řád:
ať mají teplo, světlo, chleba.
Bez nich jde národ vymírat.

A Vám, až tohle pochopíte,
též vzejde světlo pokoje:
jste z otců, z matek - však to víte.
Nepřekruťte, co dáno je!

Modlitba znásilněné ženy

Ty vzpomínky jsou neurvalé.
Snad nejhroznější, které mám.
A přec to nezrozené malé
v pláči a s něhou objímám.

Nemůže za nic. A je tvoje.
Tys Otcem všeho stvoření.
Až skončí - vítězně kéž! - boje,
pomoz mu, ať má šťastné dni.

Kéž je z něj ten, kdo dobro chrání,
či ta, jež umí pohladiť.
Tys zemřel s cílem zmrtvýchvstání.
Dej, aby láska mohla žít.

Psáno za války na Ukrajině

Držet palce?

Palec držel císař v cirku:
vzhůru - gladiátor žil,
dolů - byl odsouzen na smrt.
Rozhodčím tu tyran byl!

Jsme snad vládci, diktátoři,
je na nás cos rozhodnout?
Vítězství se jinde tvoří;
vymaňme se z pověr pout!

Když o něco stojím vážně
(fotbal malichernost jest),
jsem pln lásky, a ne vlažné -
co si zvolím k tomu z cest?

MODLITBU nám Pán Bůh dává,
žádné palců držení;
jenom to je cesta pravá,
jež chod věcí promění.

Někdy není vyslyšena
tak, jak přesně chceme my -
vždy však Pán mocného jména
to NEJLEPŠÍ učiní.

Ale pozor! V Písmu stojí:
HŘÍŠNÍKA Bůh neslyší.
Tož mu nejdřív srdce dejme -
pospěšme si k Ježíši!

Zemřel za mne, za mé hříchy,
nový život chce mi dát,
vést mne jako přítel tichý,
mé modlitby vyslýchat.

Pak to nejlepší se stane:
vždyť mi schystal v nebi dům!
Palce různě směřované
nechme hloupým císařům!

Král květů

Květy jsou Božím „hitem“,
i moudrost dává Pán,

jak v duchu nápaditým
byť jimi zkrášlovat.

Dík za všechny ty dary,
i za sám květů vzrůst;
vždyť i náš život jarý
by bez nich byl tak pust.

A přec: i byty zmizí
květ přestane tu kvést:
svět v konci je a krizi,
pád jeho blízko jest...

Však přeci - nezoufejme! ,
Bůh přišel život dát,
své jemu srdce dejme -
Pán Ježíš bude rád!

Byť dá nám navždy nový.
svět nový s květy kol,
jež popsat nelze slovy:
za přítele ho zvol!

V modlitbě naučené,
v kostela návštěvách
jsou věci málo cenné:
platí jen k Pánu vztah.

Kdo myšlení své změní,
kdo život svůj mu dal,
čeká jej potěšení:
vždyť zve nás květů Král!

Různá pěkná setkání - a jedno úžasné Setkání

Jak krásné je, když přátelé se sejdou
a když si mohou třeba dárky dát -
jak pěkná slova v rozhovor se vejdou,
že po létech je na co vzpomínat!

Jak často setkáme se s charaktery,
jež překvapí nás svojí ryzostí
dnes neběžnou - vždyť žijem' v světě, který
pohrdá láskou, chválí krutosti.

I vlastní rodina nás překvapuje
tím, s čím se u ní náhle setkáme -
zjišťujeme, jak mocná láska tu je,

a styčné body, dřív nám neznámé...

A přec to všechno dobré, nad čím žasnem',
nevzniklo jenom samo ze sebe:
vše zdroj má v jednom srdci čarokrásném,
jež miluje nás, zve nás do nebe...

Nuž, chtějme víc než jen dar lásky lidské,
již v našich milých posílá v ten čas:
jak měsíc při vší kráse poetické
nedá nám to, co pravý slunce jas.

To hřeje, úrody zdar pozvedává,
je z něj i vitamín co ochrana;
však i ta jeho opěvaná sláva
ze sebe není - je dar od Pána.

A pak - co na zemi je dobré, jasné,
je dočasné; ta země zahyne.
Tož stůjme o setkání divukrásné,
jež nikdy neskončí s nemine!

Ježíš, Syn Boží, jenž dal za nás žití,
i novou zem a nebe schystal nám;
klid, radost místo světa vlnobití,
zdraví - kdo srdce dá mu, bude tam.

Pozemská setkání, ty drobty malé,
přestanou; Pán chce víc nám navždy dát.
Lhostejnost s pochybnostmi nechme stranou:
Přejme si poznat, jak nás Bůh má rád!

Konopí mluví

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař.“ Slova Pána Ježíše v Janově evangeliu 15,1

Jsem bylinka jak mnohá jiná.
Tu prospěšná, tu méně zas,
tu škodlivá: i hrozen vína
je chutný, zdravý - forma jiná
promění někdy dcerku, syna
v podobu zvanou „pod obraz“...

Nač v bylinkách svou mysl topit,
ať v záhonech, ať na poli?
Rostlina, již se nelze opít,
leč věčného se žití chopit,
neuškodí a nebolí.

Lékaři mnozí neznají ji,
narkomané ji nechtějí;
však její láska nepomíjí,
hledá ty, kdo jen v světě žijí,
zatím se konců nebojí...

Já z hlavních hrůz ti nepomohu,
nedám ti život navěky.
Vinný kmen pravý hledej! V Bohu
ukřižovaném na ostrohu
je zdraví dané na věky:

ne v konopí či třeba v sóje!
Jen v Ježíši - v tom, z jehož ran
krev prýští pro spasení tvoje.
Jej pozvi do srdce! Pak boje
Ježíš ti ztiší. On je Pán!

Đábel se směje - ale jen do času

Já jsem autor nemoci,
od nichž není pomoci.
Hluchota či slepota
maří plnost života.

Zneužívám tabák, „trávu“,
velmi rád je šířím v davu.
Závislosti masové
fandím jako takové.

Baví mne, jak světem pluje,
volné lidi zotročuje:
bez čeho se obcházeli,
stojí je dnes majlant celý.

Z jednoho jsem ale v šoku:
Jsou to dva tisíce roků,
co můj nepřítel - Pán Bůh -
zrušil ten můj bludný kruh.

Syna poslal na Golgotu,
vydal smrti, mukám, potu,
poté mu dal z mrtvých vstát,
protože má lidi rád.

Kdo Ježíše v srdce přijme,
z kruhu bludného se vyjme.

Kouření a jiný smrad
přestává ho zajímat,

Přestane být mým pometlem,
zas je lidem silou, světlem,
pomáhá jim jako dřív
bez kouření, šnapsu, piv...

A zejména - což mě děsí -
v nebi domov buduje si;
nadarmo už snahu mám
mít ho v pekle, kde jsem sám!

Lidi, prosím, kuřte, pijte,
podle choutek světa žijte.
A z té knihy prokleté -
z Bible - nic si nečtěte.

V církvi netravte své chvíle,
nečiňte, co Bohu milé,
těšte mne, než skončím sám,
vydán ohně hlubinám!

Nebeský otec pozemské dceři

Cením tvůj život, milovaná,
cos udělala pro jiné,
v srdci mi ale hlodá rána:
ať tě má láska nemine!

Když otec dětem s láskou slouží,
však vidí jejich svévoli,
po poslušnosti marně touží -
zdaliž jej srdce nebolí?

Jsem s tebou, chráním tvoje zdraví,
rád v nebi schystal bych ti byt -
proč však můj přístup obětavý
nehodláš správně využít?

Chceš v pekle být svou vlastní vinou?
V Synu jsem za tě život dal!
Miluji tě; však léta plynou
a stále nejsem pro tě Král...

Do pekla chceš? Toť pro mne rána -
peklo jsem schystal pro Vraha!
Tam nebudeš už milovaná.

Tam už má láska nesahá.

Modlitba za Národní památkový ústav

Pane, co je v Praze bídy,
kéž magistrát s tím se klidí,
co pokoj a krásu mate
naší zlaté stověžaté!

Pravda - jsou ty její věže
svědectvím o nedověře:
sloupy, menhiry a faly
okultnu vždy sloužívaly.

Přec však v dílech krása skryta,
kterou byznys neuvítá:
planýrovat, kácet, bořit -
musíme přec zisk svůj tvořit!

Tož za zbytky krásy, slávy,
které ústav obětavý
s vypětím a nervy chrání,
kéž má Tvoje požehnání!

Za Vyšehrad, za nádraží,
kde naděje jistá blaží,
přicházím zvlášť k tobě s díkem:
ať je cenným památkem.

Též objekty mimo Prahu
nebudtež už terčem vrahů
krásy, kultury a míru;
posilň tým svých bohatýrů!

Pravda - tato země vzplane;
do té nové, Bohem dané
jdou jen, kdo mu srdce dali,
Božími se dětmi stali.

Dokud ale trvá země,
prosím, chraň svou rukou jemně
přírodní i lidská díla:
vkus a cit kéž nevymírá!

Zdatnému odborníkovi IT

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Slova Pána Ježíše v Janově evangeliu 6,37 a 3,16

Počítač je mozku dílo,
mozek je však Boha čin.
Nic, co lidem dáno bylo,
bez něj by se nezdařilo.
A zve nás v své lásky klín!

HOME můžeme přijít každý,
nepřeválcuje nás END:
vytrhl nás z hříchu vraždy
smrtí svou - a chce nás navždy
mít v nejlepší ze všech rent.

Odklikněte ENTER, prosím,
vstupte! Dům je otevřen.
Pravte: „Pane, hřích svůj nosím,
bodá jak žihadlem vosím -
sám mi daruj nový den!

SMAŽ vše, z čeho peklo plyne,
RESTARTUJ a veď mne sám;
světlem jít chci a ne stínem,
mířit sám - a zvat i jiné
až k nebeským výšinám!“

Tři zbraně křesťana

Tři věci nedílně jdou spolu:
modlitba, četba Písma, sbor.
Život jde často vzhůru, dolů.
i s hříchem, Pánu na úkor...

Modlitba bez sboru a čtení
cokoli z tří bez dalších dvou -
nic z toho účinné dost není,
když problémy nám nastanou.

Nebojme se číst slovo Páně,
prosme o čas, chuť, vnímání:
vždyť v Písmu rad je požehnaně,
jež čistý život ochrání.

A nebojme se mluvit s Pánem:
vše ví, však od nás chce to znát.

Jsme v klubku pěkně zamotaném?
Pomůže nám se vymotat.

A sbor? To není ráj či nebe.
Je nemocnicí nemocných:
ten v nás se zklame, v tom my sebe -
však utíkat je klam a hřích.

Vždyť právě tam (ne kolem v světě)
je Lékař: v péči všechny má.
Často po službě mnohaleté
až zdraví klíčit začíná.

Nebojme se tam setrvat,
z modlitby, z Písma - žádný strach!
Nic se tak dobře nevyplatí
jak věrnost Pánu v pochybách.

Často chuť mívám s tím vším bacit,
to je však ďábla čirá lest:
nic z toho nenahradím prací,
obětavostí, snahou vést...

Proto všem Božím dětem radím:
nic z těch tří věcí neopustí!
Zbytečným nejsou harampádím.
Poslechni Pána - dá ti vzrůst.

Úděl dospělých i dětí dnes - a naděje

„A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.“

Matouš 24,12

Ježíš pravil: *„Já jsem Světlo světa.“*

Jan 8,12

„A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.“

Jan 1,5

Bible kralická

Co pěkného Bůh s lidmi prožil,
co krásy, důmyslu jim dal!
K obrazu vlastnímu je stvořil
vesmíru Architekt a Král.

Však ďábel číhal, ukryt v hadu.
„Svedu je k pádu,“ byl si jist,
„jak mne přivedla pýcha k pádu.
Jsem zosobněná nenávist.“

Dnes z jedné jde to k horší hrůze,
jak je to v Písmu napsané:
„Nepravost rozmnoží se tuze
a láska mnohých ustane.“

Samota kompjútrových dětí
je též z tohoto pramene.
Bůh zmizel lidem ze paměti,
Ježíše dílo ztracené...

Však - ne! On nezapomněl na ně.
Volá a pátrá dnem i tmou,
v propastech Pastýřovy dlaně
hledají ovci ztracenou.

Netruchli, drahý. v beznaději!
Sám s Pastýřem se vydej v pouť.
Vždyť dodnes zázraky se dějí.
Nechce dát lidem zahynout.

Pozvi jej sám do srdce svého!
Pak - jeho láskou vyzbrojen -
vyprav se pod ochranou jeho
a nes ho lidem den co den.

I kdyby jenom člověk jeden
poznal, že pravda jinde je
než v internetu, jímž byl sveden -
už v tom je velká naděje.

Stane se jiskrou z toho Světla,
jež nepřemůže temnota -
danou, by dalším v srdce vlétla
co světlo k cestě života.

Zpověď moudrého gaye

„Spočti všechny dary, které Pán ti dal,
a v tvém srdci musí zaznět píseň chval...“
Křesťanská píseň

Bůh mi dal jiné zaměření.
Žena - to mně nic neříká.
Snad ideální to tak není.
Manželství je věc veliká.

A přece - mnohá selhávají.
Či zemře partner, je tu žal...

Manželství není „klíčem k ráji“.
Proč bych se na ně upínal?

Nač hluchým na koncerty chodit?
Jsou tu přec knihy, obrazy.
Nač slepým sály kin se brodit?
Mnohý film hloupost provází...

Život není jen o pohlaví.
Příroda, věda, sport tu je,
i užitečná práce baví,
ten zas rád zpívá, cestuje...

Gayové bratři, sestry lesby,
neperme se a mějme klid.
Když snubní prsten na nás nezbyl,
můžeme jiné šperky mít:

diamant jako lásku k Pánu
a lásku k lidem ze zlata
dává Bůh i na naši stranu.
Dlaň je to štědrá, bohatá.

Pak nepohrdnou námi lidé,
děti se nebudou nás bát.
Když ďábel s pokušením přijde,
nenechme jej zlo rozsévat.

Boží řád ctěme, hledme k nebi,
sečtěme každý Boží dar -
hříchu nám není zapotřebí.
Vždyť za nás zemřel světa Král!

Přání rodině s nemocnou dcerkou, v jejíž prospěch se v obci k akci spojili rybáři, hasiči i fotbalisté

Vážený pane, milá paní,
i naše malá Elinko!
Jsem šťastna, že vás všechna klání -
hasičská, rybná, s kopnou zbraní -
povzbudila ne malinko.

Sounáležitost, jež tu byla,
a láska k vám ať neklesá!
Je za ní Boží lásky síla,
ta plodí srdce ušlechtilá,
z nichž radují se nebesa.

Pán Ježíš na hřích, nemoc, chyby
dal vlastní lásky odpověď:
šel na smrt, neptal se: „Co kdyby
to bylo marné...“ Jeho sliby
jsou platné vždy - i dnes a teď.

Dá krásnou vlast, již nebe hýčká,
kde nebude už nemoci,
všem, kdo jej pozvou do srdíčka:
těm nezlomí se žebře příčka
a dočkají se pomoci.

A budou už na této zemi
rozdávat lásku mocněji
než z vlastních sil, když smysly všemi
jej přijmou: pak i slepí, němí
spatří kvést stromy v aleji.

Tož ať vám i dny vaše všední
ta jeho láska prozáří;
vždyť bez ní den se nerozední,
bez ní jsme v srdci choří, bědní -
i hasiči a rybáři.

Mluvte s ním, pozvěte jej dále
a čtěte jeho Knihu knih:
kde jeho lid se schází stále,
též naleznete nebes Krále,
jenž zrušil křížem smrt a hřích!

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.“

Bible - Nový zákon, Janovo evangelium kap. 3, verš 16

Učitelům

Pane, když se žáček chlubí
a na druhé cení zuby,
pomoz, ať tvé moudro celé
inspiruje učitele.

Někdy těžké je být přísný,
zvláště když učitel si vysní,
že jen vlídnou, jemnou snahou
půjde vše tou lepší drahou.

Žel už dítě narozené

není prosto od břemene,
jímž prvního pádu síla
celé lidstvo zatížila.

Proto k lásce přísnost patří,
jsou to jak dva rodní bratři:
nekážeň jim nedovolit,
u poslušných chválu zvolit.

Hlavní vstup pak otevírá
vlastní modlitba a víra -
k Pánu, v němž jsme našli štěstí,
na modlitbě děti nésti:

sám ať jejich srdce změní,
ať v něm pro hřích místa není,
úcta ke všem kolem sebe
ať jim předchutí je nebe.

Učitelé, učitelky,
my jsme malí, Pán je velký:
dáme-li mu srdce svoje,
zvládneme s ním školní boje!

Pozůstalým po pracovníku UKH Janu Pěkném

Pán potěšuj Vás v zarmoucení
a nenech bolest dlouho znít;
nad nebe lepší domov není
a dílo věrných bude žít.

Ať mladý, starý, muž či žena,
jímž Jenda Dobrou zprávu dal,
pro něž byl pěkný jak dle jména,
tak zvěstí, kterou rozsíval,

vzkvétají v objeveném Slově
a dál je nesou do šíra:
vždyť konec není na hřbitově,
když Bůh svou bránu otvírá.

A srdce Vám, jímž byl tak blízký,
ať plní šťastná naděje:
nejsou jen zemské rukou stisky -
shledání v nebi blízké je!

Modlitba (ke kauze Greta Thunbergová)

Svět postavený na iluzi.
Svět postavený na sektě.
Na představě smyšlené hrůzy.
Na politické korektě.

Svět bez Boha. Svět mnoha bohů.
Třesou se, že ho uchvátí.
Co proti tomu dělat mohu?
Lze vůbec něco dělati?

Přijď, Pane - Bože pravdy, řádu,
tichosti, vztahů laskavých.
Zběsilý svět ti k nohám kladu.
Svět, který nechce uznat hřích.

Ať omyje ho moc tvé krve,
ač není světu do noty.
Ať věci dobré jsou jak prve.
Probuď jej smrtí z Golgoty!

Vnučkám manželů Míčanových

Milá Andělko i Elli,
sviňte smíchem po den celý
babičce i dědovi,
kteří jsou z vás hotoví.

Nabírejte rychle dosti
jak ctnosti, tak vědomosti,
ať vám srdce zadýší
brzy láskou k Ježíši!

Rodičům nemocného dítěte

Moji milovaní!

Neklesejte, je Boží přání,
synka i Vás v své péči mám!
Vyryl jsem si Vás do svých dlaní
a nikdo z Vás tu není sám.

Ač mnohé může budit slzy
(já si ty slzy uschoval),
konec Vás jistě nezamrzí.

Jsem Přítel Váš a mocný Král!

Váš Ježíš

Ellinka a Andělka

Anděličko, má sestřičko,
zahrajem' si, pojď maličko!
Lepší jsi než panenka,
vždyť jsi živá dívenka.

Chci se o tě starat pěkně,
dělat, co mi mamka řekne.
Jsi-li smutná, chci tě hned
v nebi k Pánu přinášet.

Dlouho je mým velkým přáním,
abychom šly spolu za ním.
On je život, pravda, směr,
přítel našich dětských her.

Cupy-dupy, cupy-dupy,
překážek jsou všude kupy.
Ale s Pánem je to špás,
zlaté město čeká nás!

Modlitba za mou sestřenici Evičku

Přináším ti, Pane, sestřenku svou milou,
obětavou matku v lásce ušlechtilou.
V psaní, počtech, čtení vzdělávala děti;
nestojí čas ale, z mládí k vráskám letí...

Dnes ji trápí tělo, synek nemá práci,
v krutých vzpomínkách čas po sňatku se ztrácí.
To bezpráví navíc v rámci lží se dalo,
katolické bylo, Krista předstíralo...

Tvoji lásku nezná, neví, že jsi živý,
že tvé vykoupení s lidmi koná divy.
Ty ji znáš však dobře, vždyť jsi zemřel za ni:
prosím, dej jí poznat, co pravda, co lhaní.

Dej jí poznat lásku - vždyť jsi Láska sama -
která neodradí, která neoklamá.
Dej, ať pozná život zářivý a nový,

který ani nelze vypovědět slovy.

Dokud nezahlédne cestu přímou, cennou,
hřej ji aspoň dlaní, pro ni probodenou.
Přináším Ti, Pane, sestřenku svou milou:
bezmocná je, slabá - staň se její silou!

Tomášové

(panu JUDr. Tomáši Malému k naší chystané schůzce 7. prosince 2022, před níž jsme si připomněli Masaryka a tím i páně doktorův svátek 7.3.)

Tomáš – jméno běžné, ne však přebujelé,
lehké k vyslovení, milé pro přátele.
Jeho stopou v dějích projdeme se snadně:
pojďme historií, pojďme retrográdně!

Z chudé rodiny, však bohat duchem, prací,
první prezident se z srdcí nevytrácí.
V politice, pravda, mnohým plevel zbujel,
i náš přítel pravdy občas z pravdy ujel:
krutost Vídně líčil přehnanými slovy,
„čechoslovakismus“ přijal pohotový,
čehož zneužili hlinkovští pak štváči.
Klerofašismus tím zbujel na Slovači,
antisemitismus, proti němuž brojil,
podtatranskou zemi šest let hnojem hnojil.
Přec však náleží mu ruku stisknout v díku
za naši - žel krátkou – první republiku:
kvetla věda, um i prostá lidská něha,
volnost, po dvacet let téměř bezebřehá;
a když srovnáme jej s pozdějšími muži,
zasluhuje přec jen snítku vonných růží.

Pojďme v dějích dále! Spojené, hle, státy,
na možnosti, úspěch kraj to přebohatý.
Muž v devatenáctém tady povstal věku,
jenž ukázal dálky možné ve člověku:
žárovka, film nebo z fonografu znění
gründerské se dobře vtiskly za znamení.
Závratným to časem vskutku byla ona
doba smělých vzletů, doba Edisona...
Ovšem vynálezy s obchodnictvím v páru
maličké přec v sobě nesou símě zmaru.
Peníze kde vládnou, duch již vládu nemá:
nelze – Ježíš pravil – sloužit pánům dvěma.

Dál však pojďme! Britům vládl Jindřich krutý,
toho jména Osmý, pýchou uhranutý.

Že choť jemu živé syny nerodila,
vypudil ji z domu, ač mu věrnou byla.
Tomáš More však povstal: „Nesmíš hřešit, králi,
svazek nadosmrtní Boží řády daly.“
Podoben v tom Janu Křtiteli byl věru -
podobně též skončil. - Šok zmát' matku, dceru:
dcera v zoufalství se modlám sloužit jala,
brzy se z ní krutá „Bloody Mary“ stala...

První Tomáš ale, jež dějiny znají,
byl učedník Páně v Svaté země kraji.
Skepse dost mu vládla; u vzkříšení nebyl,
zprávy učedníků chladnou řečí přebil:
„Nespatřím-li rány, nevložím tam ruku,
nedám ve víře těm vašim řečem sluchu.“
Ježíš sám však přišel: „Pojď, a vlož sem dlaně!“
Zastyděl se Tomáš na ta slova Páně,
radost skepsi hnala: „Bože můj a Pane!“
„Že sám vidíš,“ Pán děl, „věříš pravdě dané.
Šťastni jsou však ti, kdo věří bez vidění:
kde chce člověk důkaz, tam už víra není.“

Co si z toho vybrat? Od TGM lásku,
moudrost – pozor ale, vždy jen s pravdou v svazku.
Od Tomáše Alvy úsilí a bdění -
kéž však chtivost duchu nedá odumření!
Od Mora zas pevnost, odvahu i v strasti,
ať hřích nevládne tam, kde má Ježíš vlásti.
(More však také krutě protestanty honil -
před Pánem, jak vidno, v něčem jen se sklonil.)
A co od Didyma, učedníka Páně?
Nechtít pro vše důkaz – v prosbě zvednout dlaně:
„Pane, dej mi víru, jež mé srdce změní!
Poznám-li tvou lásku, důkaz třeba není.“

Babinci v Kunraticích u Cvikova do vínku

Díky, paní, slečny, děvy,
že se smíme scházeti!
Starostí je - jeden neví,
kdy zas nová přiletí...

Když se srdce vypovídá,
co pěkné, co smutné je,
zjistí: není žádná bída,
pro niž není naděje.

V našem světě pokřiveném

smíme mnohé narovnat:
za kariérou se ženem'?
Či chcem' drahým domov dát?

Nikdy nebyl svět jen „hřištěm“,
strastí bylo často víc;
maminka však útočištěm
byla z vnějších „plískanic“.

Taťka živil... Pán a paní,
to je správná dvojice!
Dnes experimentování
škodí lidstvu velice.

Dbejme znovu na hodnoty,
které nám dal Boží řád:
v jeho lásce z mnohé sloty
můžeme se vyhrabat.

Moderní problém

Pane, děti nám dnes chudnou,
mobil kazí pravopis,
kultura se zdá jím nudnou,
místo „pardon?“ řeknou „please?“ ...

Svět je k povrchnosti svádí,
přemýšlet se nehodí...
Prosím, prohlub naše mládí,
vždyť jsi s nimi na lodi!

Výchovná hra pro úvahy
či po filmu diskuse
prohloubí jim jejich dráhy
místo levné infuze.

Ať nebaští „předžvýkané“,
ať se učí „od píky“.
Jenom tak se z „ucha“ stane
Boží voják veliký.

Poděkování (manželům Tichým - Bétel)

Dík, Pane, za tu službu naši,
kterou jsi dal nám do vínku;
kde zalévá se, život raší -

díky za každou bylinku!

A přec to není bez zachvění,
pouť přímá jako lineál:
co bylo, někdy víc už není,
když nadějný zas svést se dal...

Však přece: ty jsi Bohem stále,
jsi stále vítěz z Golgoty:
chcem' následovat svého Krále
za pohody i za sloty.

Uč neklesat nás na té cestě,
kupředu hledět, dál a výš:
hle, dívka zbídačelá v městě
u tvého lidu hledá skryš...

Uč nepohrdat krůčkem malým,
když žal nás hrozí zavalit:
jsi dobrý Bůh. A já tě chválím.
Pán pokoje dá srdci klid.

I obchod, všechno, čeho třeba,
máš ve své péči. Já to vím.
Jsi pastýř, dveře, světlo, chleba.
A vedeš k novým vítězstvím.

Moje vánoční přání

Vánoční a novoroční přání Mezinárodnímu vězeňskému společenství 22.12.2022

Kéž ruka Páně vždy Vás chrání
ve všední den i v neděli,
kéž splní nejtajnější přání
těch, jimž rodiče zavřeli.

A i ti rodiče ať mají
podanou ruku přes mříže,
ať je jim v srdci jako v ráji,
ač je to možná k nevíře.

Ať zločin, trest uplyne s nocí
a nové ráno povstane -
vždyť i to může Dítě zmoci,
do mříží světa vyslané.

Ať spojeni vítězným Slovem
sejdem' se v pravé svobodě -
to přeji Vám i v roce novém.

Pán nic nenechá náhodě!

Vánoční a novoroční přání redakci Života víry 22.12.2022

Ať Život víry dále žije
a cestu k víře otvírá,
ať próza, snímek, poezie
do čtoucích srdcí zabírá.

Ať přes hranice církví pojí
nás to, co v skutku Páně je,
ve vyostřeném světě boji
ať rozzáří se naděje.

Ať každý, kdo je s listem spojen,
co od Pána vzal, nese dál,
vždyť žádný nejsme neozbrojen -
Pán Ducha meč i výstroj dal.

I Vaše rodiny ať kvetou
a milost vždy Vás provází -
snad lze to říci jednou větou:
kde Pán je, zlý nic nezkazí!

Přání všem Etickým dílnám, školám i rodinám 22.12.2022

Je tolik zla, kam nahlédneme,
a nebrání mu ani stát;
kde srdce vědoucí je němé,
je těžké se zlem bojovat.

Dík Vám, kdo mladistvým i dětem
sloužíte, dokud škola je,
i Vám, kdo s nastoupivším létem
tábořit jdete do kraje.

Za dobré símě dík, jež padá,
a za půdu, jež přijímá:
kež dozrát dá mu duše mladá
a pak se dalších ujímá.

Buď škola hrou, a školou hraní,
pravda ať sytí srdcí hlad;
kde zní radostné zvěstování,
vítězný boj lze bojovat.

Anetě Hracké – misie v jižní Asii, zejména v cihelně s otrockou prací

Za cihlou cihla, cihla k cihle,
ten nekonečný z hlíny řad,
znavené tělo, srdce zjihlé,
nohy už sotva mohou vstát...

Však Pán to vidí, Pán se dívá,
je mocným Bohem exodu:
ta nekončící láska živá
nám vykoupila svobodu.

Dík, že za časů faraónů
i dnes jsi stále tentýž Bůh,
že už v tak mnohém regionu
je Mojžíš, Áron poslem vzpruh.

Netoužíme v čas Smlouvy nové
po smrti faraónů již:
ať procitne, kdo mocným slove,
jde - s dosud chudým - Pánu blíž!

Vypršel čas pro holou hlínu;
pro zeleň čas zrá, pro kytky.
Dík za misii slov i činů.
Dík, žes připravil v nebes klínu
ze zlatých cihel příbytky!

Zelenskyj v Americe

V obleku není. Tmavý rolák
má v barvě všech svých vojáků.
Fandí mu Němec, Čech i Polák.
Svět fandí králi v roláku.

Nevzdáme se. Má země kope.
Žije, a dále bude žít.
Putinem strhán, nepochopen.
Však pravá hlava pro svůj lid.

Děkuji, Pane, že té zemi
svitne tvé slunce ze mraků.
Statečné zemi s nadějemi
Té zemi s králem v roláku.

Protipotratová

Pane, ty znáš malé děti,
tvoje jsou již od početí.
Prosím, proměň srdce lidí,
již „nechtěné“ nenávidí.

Oslov je do hloubi duší,
mnozí pravdu sotva tuší.
Svědomy je mocná zbraň -
právě jím své děti chraň!

Moje přání Univerzitnímu křesťanskému hnutí

Přijď, prosím, Pane do ústavů
od mateřinek dál a výš.
Dobrá zvěst nezní v širém davu.
Jen ty jej Duchem oslovíš.

Ať školy neučí jen vědě -
ať oslovují svědomí,
které se tratí vůčihledě -
dokud se srdce nezlomí.

Dík za studenty, učitele,
již šíří tvoji Dobrou zvěst.
Žehnám té službě, lásce vřelé.
Rač Duchem svým ji dále nést!

Protidýmová

Komín kouří, kamna kouří,
člověk nad tím oči mhouří.
Jedna plíce druhé říká:
„Bolest má je převeliká!“

Hrtan též se k tomu přidá:
„S rakovinou je to bída.“
Peněženka jakbysmet:
„Nač zbůhdarma utrácet?“

Člověk s podmračeným čelem
říká: „Půjdu za přítelem.
O tomhle vím přece sám,
že to vůbec nezvládám!

Nezvládám i věci jiné.
Třeba vztahy... Život mine
bez ceny - a jaký byl?
Mít tak směr, a taky cíl!

Příteli můj, já tě znával,
přišel ale zájmů nával,
vypadaly nádherně -
teď je mi z nich mizerně.“

"Hochu milý, já jsem tady,
netočím se k tobě zády.
Dobře, že mne voláš! Pojď,
spolu zvládnem' žití loď.

Budou bouře, budou vlny,
nebezpečí svět je plný.
Ruku v ruce se mnou však
nikdo nevytře ti zrak!“

Přání Etickým dílnám i pracovníkům YMCA

Je tolik zla, kam nahlédneme,
a nebrání mu ani stát;
kde srdce vědoucí je němé,
je těžké se zlem bojovat.

Dík Vám, kdo mladistvým i dětem
sloužíte, dokud škola je,
i Vám, kdo s nastoupivším létem
tábořit jdete do kraje.

Za dobré símě dík, jež padá,
a za půdu, jež přijímá:
kež dozrát dá mu duše mladá
a pak se dalších ujímá.

Buď škola hrou, a školou hraní,
pravda ať sytí srdcí hlad;
kde zní radostné zvěstování,
vítězný boj lze bojovat.

Silvestr v Čechách 2022

Požáry. Bitky. Pití řeka.

Tak konec roku slaví se.
A mnohde popelnice čeká
na to, co zbylo na míse.

A zatím planou na východě
požáry - ne však z recese.
A žízeň vděčně sahá k vodě,
než trubka zásah odnese.

Kus chleba, teplo, žárovíčka
nebo jen okno zasklené
už utýrané srdce hýčká,
když na dávný mír vzpomene...

Občane, važ si svého míru,
že máš co jíst a je ti hej.
Važ si, že nemáš v domě díru,
rachejtlí sám ji nedělej!

Nenič si srdce, mozek pitím,
raději sepni k dlani dlaň.
Starý rok končí - kam se řítím?
V tom novém, Pane, směr můj chraň!

Věnováno obci Lelekovice a jejím občanům

Kriste, buď Pán Lelekovic,
dej se jim co Přítel znát!
Ať jdou lidé k tobě pro víc,
nestačí jen jíst a spát.

K věčnosti ať touží v bdění,
i ve snech se znát jim dej,
chválit tě od kuropění
kéž je jejich obyčej.

To, co zná rodinka Hájků,
ať Vám také zazáří!
Nevěří přec v žádnou bajku,
nejsou žádní kýčari.

Věří v Pána, ve spasení,
jež nám získal na kříži;
že nad jeho lásku není,
ví, kdo se mu přiblíží.

Tož se, prosím, pozvat dejte,
ptejte se, ať víte víc,

i svým dětem pravdu přejte,
s ní ať budoucnou jdou vstříc.

I Váš ptáček, lelek lesní,
po lesích necht' zvěstuje:
u nás se jen nespí, nesní,
Ježíš - Pravda - Pán tu je!

Pán Ježíš a panenka

(báseň pro vánoční slavnost)

Ve výloze stála panna,
byla krásně učesaná.
Silonové šaty měla,
pyšně kupce vyhlížela.

Na ostatní hračky v krámě
dívala se pohrdavě:
„Nehezke jsou, hloupé husy,
MĚ si každý koupit musí!“

Koupili ji, zabalili,
k jiným dárkům položili.
Děvče si s ní hrálo chvíli,
pak ji koplo pod postýlku.

Leží panna potlučená,
pod postýlkou tiše sténá.
Na té její pyšné řase
smutná slza zaleskla se.

Když noc přešla v půlnoc tmavou,
divný sen jde panně hlavou:
vidí tvář tak plnou krásy,
že až nad ní posteskla si.

A ty krásné oči její
na ni s láskou pohlížejí,
a zpod trnového věnce
pramen krve stéká tence.

„Kdo jsi?“ „Ježíš, panenka má!
V nebi u Otce jsem doma;
přišel jsem, bych smích a rány
snášel pro svět milovaný.“

Na postýlce dívka milá
též se do snu pohroužila.

Vidí tvář a slyší slova:
„Já se pro svět obětoval.

Kdo chce chléb, těm nedám kámen,
neuhasím slabý plamen,
nedolámu kmínek malý,
který druzí polámali.“

Vtom se s dívkou děje změna:
„Hle – má panna potlučená!
Když tak s hračkou jednat umím,
jakpak lidem porozumím?“

V náruč bere pannu, hladí,
těžký boj v svém srdci svádí:
rodiče ji zaplatili -
ti by se zle podivili!

„Pane, srdíčko mám zrádné -
ať to špatně nedopadne!
Uč mě v tobě hledat štěstí
a též jiné k tobě vésti.“
Pak s panenkou zas si lehá,
z tváře svítí klid a něha.
Co myslíte, byl to vskutku
jen sen vzniklý ze zármutku?

Etické dílně k narozeninám

Holka dvacetiletá,
to je děvče do světa.
Světy bývají však různé -
hrůzoplňné nebo luzné.

Svět kolem nás spíše straší,
svody stále víc v něm raší:
od dětí až po staré
budí choutky bujaré.

Však i jiný svět - svět Páně -
vztahuje k nám svoje dlaně:
Slovo, které život dává,
láska přísná i ta hravá.

Co na to Etická dílna?
To je slečna bdělá, pilná.
V světě, který dobrý není,
hledá dítku k záchránění.

Něžně za ruku je bere,
ukazuje krásy steré,
které nám všem otevírá
Boží svět a pravá víra.

Pane, dík za tuto dcerku!
Ta má správné věci v merku.
Moudrosti ji obdař věnem,
ať neklesá pod břemenem.

Děti, jimž tvé světlo dává,
ať tvůj Duch vést nepřestává,
co z té služby přijímají,
ať i dalším poznat dají.

Ať nezbloudí v světě zloby,
rostou tobě do podoby,
dojdou tam, kde v světě skvělém
sám nám budeš učitelem!

K prolhané a zlovolné satíře o „ukrajinských vyžírkách“

Co lidí pravdu překrucuje,
lže, pomlouvá i trpící!
Sám v bezpečí a míru tu je
a nezná zhouby vichřici.

I Ježíše tak pomluvili,
že vzpouru chystá, král chce být -
ač šel v té přebolestné chvíli
i za ně život položit.

Nakonec každý pravdu pozná:
kdo za ním šel, ten v nebesích,
kdo nešel, najde místa hrozná.
kde skončí každý vtíp a smích.

Nenechme se tak lžemi zmásti:
volá nás ten, jenž pravda je,
a zve nás do své krásné vlasti,
do domu Otce - do ráje.

Nač hrabat se tu v špíně, kalu,
pomluvy shánět odevšad?
Lépe číst Slovo Krále králů.
Napsal je nám. A má nás rád.

Důchodcovská meditace

(k vládnímu návrhu snížení valorizace důchodů)

„**Mé je stříbro, mé je zlato**, je výrok Hospodina zástupů.“

Bible - Starý zákon, Ageus 2,8

„A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. **Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.**“

Slova Pána Ježíše v Bibli - Novém zákoně, Lukášovo evangelium 12,29-31

„Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkyvdání za všechny lidi, **za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc**, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.“

Bible - Nový zákon, 2. Pavlův list Timoteovi 2,1-2

Počítám drobné, hlava se mi točí,
v obchodech ceny rostou spirálou,
z elitních platů mžikají mi oči -
je naše vláda příliš nedbalou?

Snad je, snad není. Ty znáš pravdu, Pane.
Přímlyvu kážeš nám, a žehnání.
Zlato je tvé. Tvé požehnání kane
na ty, kdo vzývají tě bez ptaní.

Kdo poznal tvoji nevýslovnou lásku
a přijal tě, ten nemusí se bát.
Zemřel jsi za mne. Chci žít s tebou v svazku,
svou existenci jen z tvé ruky brát.

Ty ukážeš mi nečekané zdroje,
srdci dáš pokoj místo hořkosti.
Naplň můj život, proměň srdce moje.
Tvá láska z každé bídy vyproští.

Podvečerní rozhovor

Sedí žena při okénku,
za kterým sad rozkvétá.
„Jaká záře. vůně venku!
Slunce svítí do světa...“

Děti, domov, jaká krása,
ještě takhle zdraví mít -
no co, jsme jen z krve, z masa,

jednou umřu, bude klid...“

„Paní,“ tichý hlas jí poví,
nesni o tom, co je smrt.
Že je hrozná, pak se doví
každý, kdo mou láskou zhrdí.

Žádný klid, jen bolest krutá,
výčitky, co mohl mít -
zato ještě běží lhůta,
v níž lze získat víc než klid!

V nebi čeká radost, zdraví,
navždycky jen krásný čas
pro ty, kdo mne přijmou,“ praví
k ženě jemný, tichý hlas.

„Kdo to mluví?“ zpozorněla
paní celá rozchvělá.
„Ježíš, jehož láska vřelá
smrt pro tebe strpěla.

Pozveš-li mne do srdíčka,
najdeš nejlepší z všech cest -
a až zavřeš jednou víčka,
v náručí tam chci tě nést.“

„Jenž stejně - smrt - co děti,
manžel, pokud zesnu dřív?“
„Neboj, mám to na paměti,
jsem i rodin pamětliv.

Pozveš-li mne bez prodlení,
nemusíš se o ně bát.
Koho moje láska změní,
jde to dalším zvěstovat.

Až uvidí děti, vnuci,
manžel u tebe ten div,
způsobí to revoluci,
jaká nebyla tu dřív.

Přímluvou i novým žitím
staneš se jim vzorem cest -
a já světa vlnobitím
všechny vás chci k ráji vést!“

„Ráj? A věčný život? Zdraví?
Rodinka, jež nezmizí?“

„Ano! Domov věčné slávy
moje láska nabízí.“

„Tož to ano! Milý Pane,
srdce své ti otvírám.
Ať se tento zázrak stane,
který připravil jsi nám!“

Zapadlo už slunko v sadě,
květy víčka zavřely.
Paní ale září mladě,
v tváři úsměv veselý.

„Tvá jsem, Pane! Až se vrátí
domů celá rodina,
hned jim řeknu: „Moji zlatí,
pojdte Pánu život dáti!
Dá nám věčnost do klína.“

Dt 5,18 - Nesesmilníš

Dnes valem hroutí se řád světa,
i manželství a rodiny.
Kde je ta věrnost mnohaletá,
kdy stačil partner jediný?

Kdy žena byla doma ráda
a domácnost ji těšila?
Za dveřmi byla světa váda,
doma vše láska řešila.

Kde čas, kdy chlapec v mysli čisté
měl ve svém plánu řád a klid:
vystudovat, mít místo jisté
s penzí – pak rod svůj založit...

To vše je dnes prý překonáno,
neplatí rozdíl pohlaví:
chlap s chlapem klidně řeknou „ano“,
ctnost nikoho už nebaví...

Přijď prosím, Pane, do té zkázy,
slož zpátky stavbu rozbitou;
vždyť pohled na tu poušť až mrazí,
satanem, zdá se, dobytou.

Láska tvá přece nezahyne -
kde trosky jsou, znáš stavět z nich

zas dům, kol něžž se réva vine
a z něžž zní dětí zpěv a smích.

Dt 5,19 - Nepokradeš

Krade se na běžícím pásu:
peníze, softvér, nápady,
mafie najde prima trasu
a podplatí si úřady...

Kradou se disertační práce
i módní značky – co já vím...
Za takovéhle situace
poctivost prchá jako dým.

A přec – co zloděj vydělá si,
přes smrti bránu přenesse?
Rubáš, jak známo, nemá kapsy,
tož, vykukové, těšte se...

Dík, Pane, že je všechno tvoje.
V nebi už nebude se krást.
Tam skončí podfuky a boje
a bude jenom krásná vlast.

Dík, že ti, kdo ti věrně slouží,
vírou se s málem spokojí,
neskončí v bahně nebo v louži,
za vraty ani na hnoji.

Sám narodil ses do jesliček,
ty, stanovený světa Král:
se sourozenci kopal's míček,
maminka předla opodál...

Uč mírnit nouzi jiných lidí -
však nestačí jim jenom dát:
ať poznají, kdo nebe řídí,
a mají chuť tam putovat.

Tys dával křepelky i manu
a dáváš zdravé ruce též:
znáš zlomit srdce mafiánů
a zlato v něm pak nalezneš.

Tož, ať tvůj pokoj – poklad pravý -
ovládne mysli hamižné:
tvá oběť kéž osloví davy

tak, že i děda nenechavý
koleno skloní nesvižné!

Temnota a povzbuzení

„Koukej - hezká holka - nahá!“
„Ne, to bych snad neměla...“
„Ale jo! A ten kluk - haha -
co s tím druhým nadělá!“

Na monitor děcka civí,
úkol plave - táta pryč,
máma maká - pak se diví:
k budoucnosti chybí klíč...

Jedna holka žiletkami
řeší problém po ránu,
druhou chlapi v „sítích“ mámí,
hledá u nich ochranu;

ten zas „kratom“, „trávu“ shání,
platí tím, co ukradne,
s „nikotinem v sáčku“ v dlani
hledá slasti záhadné...

Pane, dík za každé slovo,
laskavé a upřímné,
dík za srdce Ježíšovo,
jež si bědných povšimne.

Dík, že podle jeho vzoru
jsou tu mnozí pro děti,
nedají jim do úmoru
tlakem světa trpěti.

Dík za dětské odpovědi,
že semínka zaseta,
že některé teď už vědí,
kudy z mrazů do léta.

Prosím, dávej moudrost, sílu,
prostředky i naději
všem, kdo věrní tvému dílu
cestou služby krácejí!

Křesťanské misijní společnosti

Požehnej službu vězňům, Pane,
ať vytrvá, kdo dal svůj hlas,
ať věznicemi Duch tvůj vane
a ať se modlí každý z nás.

Janovi i všem v Božím díle
a pracovníkům věznic již
v nesnadné práci Slovo milé
ať sílu dává - i tvůj kříž.

Kancelář, grafika i weby
ať bez problémů běží dál -
vždyť, kde je lidí zapotřebí,
ty pokaždé ses smiloval.

Ať Život víry, vydavatel,
akce i celý služeb řad
oddaných pracovníků, přátel
vždy více světla může dát.

Těm, kteří čtou i kteří tvoří,
i kdo to zatím neznali,
ať jako maják v světa moři
tvé světlo září zpovzdálí.

Ať zvýší se tím tvoje sláva
a mnohým vzejde nový čas -
poznání, kde je láska pravá
a kde k nim mluví pravdy hlas..

Vytrvat není snadné v píli -
však Duch je zdrojem naděje,
že co se zdá nad lidské síly.
u Pána přeci možné je.

Misionářkám v muslimské zemi

Boží pokoj - kuchyň - spaní
i překrásnou zahradu!
Ať služba, jež dobro chrání,
v ničem není pozadu.

Ať i lidé v Radostánu
najdou radost nebeskou,
ať hledí na Boží stranu
i ve chvíli nehezkou.

Milá Neti, milá Miri
a ostatní přátelé -
kéž z naděje, lásky, víry
roste dění veselé!

Za členkou sboru CČSH

Odešla sestra Bohem milovaná
a milující Boha neméně.
Na této zemi smrt je lidem dána,
pro Boží děti není to však rána:
jich život tím jen získá na ceně.

Jim - místo země s nemocí a žaly
i křivdou - nový svět se otvírá,
kde jiskří zdravím, pějí písně chvály
a bez námahy jdou vždy do díla.

Tam v společenství s Bohem Otcem, Synem
i Duchem svatým vládnou navěky;
tomu, kdo živ byl v světě nehostinném,
tam blízko je, kdo býval daleký.

Kdo dosud neznáte u lásku jeho,
pozvěte jej a nechte se jím vést!
Ježíš je dobrou cestou pro každého:
ať těší Vás na každé z Vašich cest!

Objetí a potěšení (vdovci)

Když odejde, kdo průvodcem byl v cestě,
a na zemi se více nevrátí,
je smutno jako v opuštěném městě
či v den, kdy slunko cestu nezlatí.

Je tu však Láska, která posla smrtí,
leč do života vrátila se zas:
ta přichází k těm, jimž bol srdce drtí:
má pro ně dar, jenž hojí víc než čas.

Otevřte srdce Ježíšovi Kristu,
dejte mu srdce i s bolestí ztrát!
Chce Vás vzít jednou k překrásnému místu,
setřít Vám slzy, neboť Vás má rád.

A chce už zde, na této zemi naší,

na každém kroku průvodcem Vám být;
ukázat Vám, že opět květy raší,
v svém náručí Vás znova potěšit.

Pak i sám k jiným už na této zemi,
jež, jako Vás kdys, bolest zdrtila,
půjďte s potěšením, s nadějemi;
nechte se Pánem pozvat do díla!

Snad právě proto měl jste prožít ztrátu,
abyste smutným dobře rozuměl,
soucítě hleděl na toho i na tu,
kdo trpí, a též potěšit je směl.

Volá Vás Pán, jenž cesta je i život
i pravda; chce Vás novou cestou vést.
Přijměte jej, ten věčný světla přívod:
sám nepůjдете žádnou z příštích cest!

Soustrast ženě při úmrtí jejího přítele

Odešel přítel, zhasly oči milé -
zda samota jen teď se otvírá?
Kéž potěší Vás, paní, této chvíle
zpráva, již Písmo hlásá do šíra!

Nechte se pozvat tím, kdo zemřel kdysi,
vstal z mrtvých však a živ je navždycky.
Ježíš Vás miluje, a rady ví si
i s bolem, jenž se jeví tragický.

Kéž potěší Vás v chvíli bolestivé
a ve svém náručí Vás zahřeje.
Má pro Vás život šťastnější než dříve;
uvěřte mu - vždyť v něm je naděje!

Jen snítka – překlad básně

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“ — Jan 15.5

Tak maličká ta snítka je,
křehoučká, slabá je celá.
Nese však poselství převeliké -
kdyby jen hovořit směla!

„Jsem jenom malinká větvička,

život můj – to každý neví -
můj není, protože míza mých cév
životnou krví je Révy.

Sama já moc nemám pražádnou
ovoce dát lidem milým;
té živé Révy však součástí jsem
a její plodnost tak sdílím.

Ptáš se, jak mohu tak vytrvat,
nepozbýt života svého?
S životem pojí mne Révy té kmen -
jen zůstat součástí jeho!

Kde byl mi nejprve život dán,
na místě, kde dal mi dlíti,
zrozenou nese mne zas, jak jdou dny;
kmen je mi zárukou žití.

Budoucích dnů se nebojím,
nehledím k včerejšku zpátky.
S dechnutím každým z něj život smím sát:
pevný je, věčný – ne vratký.

Sluním se v slunečních paprscích,
jež sladkost plodům mým dají -
hrozny ty nejsou však majetkem mým:
z kořene, z kmene vše sají.

Život mi nepatří – ve mně jest
jen život Révy – ten nový.“
Tak Snítka nese svou radostnou zvěst:
tobě i mně o ní poví.

Nesnaž se život si „zachovat“,
„plod svůj nést“ – to možné není.
Ježíši dovol s tvým životem srůst,
jak snítka vinná lne k kmeni.

Tak prosté, pevné a hluboké
sepětí tvoje s ním bude;
životu svému dá vždy v tobě dlít,
proudit své lásce – ne chudé.

Vždyť láska ovocem Ducha jest,
ta se tvým životem stane;
navždy pak v Srdci, v němž lásky je dost,,
domovské právo máš dané.

ORIGINÁL BÁSNĚ:

ONLY A BRANCH

"I am the vine, ye are the branches."—John 15.5

"Tis only a little Branch,
A thing so fragile and weak,
But that little Branch hath a message true
To give, could it only speak.

"I'm only a little Branch,
I live by a life not mine,
For the sap that flows through my tendrils small
Is the life-blood of the Vine.

"No power indeed have I
The fruit of myself to bear,
But since I'm part of the living Vine,
Its fruitfulness I share.

"Dost thou ask how I abide?
How this life I can maintain?—
I am bound to the Vine by life's strong band,
And I only need remain.

"Where first my life was given,
In the spot where I am set,
Upborne and upheld as the days go by,
By the stem which bears me yet.

"I fear not the days to come,
I dwell not upon the past,
As moment by moment I draw a life,
Which for evermore shall last.

"I bask in the sun's bright beams,
Which with sweetness fills my fruit,
Yet I own not the clusters hanging there,
For they all come from the root."

A life which is not my own,
But another's life in me:
This, this is the message the Branch would speak,
A message to thee and me.

Oh, struggle not to "abide,"
Nor labor to "bring forth fruit,"

But let Jesus unite thee to Himself,
As the Vine Branch to the root.

So simple, so deep, so strong
That union with Him shall be:
His life shall forever replace thine own,
And His love shall flow through thee.

For His Spirit's fruit is love,
And love shall thy life become,
And for evermore on His heart of love
Thy spirit shall have her home.

Na shledanou!

Za redaktorem a autorem Ing. Jánem Ostroluckým

Nemoci, živly, zmatky světa
anebo lidé bez citu,
již mnohým kalí celá léta
a žádná pomoc není tu -

vše, co zde Božím dětem vadí,
už bratra Jána nezkrúší:
má věčné zdraví, věčné mládí
a věčnou radost na duši.

Je opět s chotí milovanou
a s přáteli, jež měl tu rád;
vždyť v Boží náruč prošel branou
a důvod má se radovat.

Tož netruchleme - radujme se!
Rozchod je jen na krátký čas;
i nás tam Boží láska nese
a těší se už každý z nás.

Až se svět zeptá v udivení:
„Vy máte recept na žaly?“,
odvěťme: „Těžká věc to není -
jen pojdte s námi ke Králi!“

Poprvé v lese

(psáno po Andělském táboře MVS, léto 2023)

„Maminka pije, táta v base,

surovci venku, ve třídě.
Srdíčko moje marně ptá se:
což žádná pomoc nepřijde?“

„Holčičko moje, neplač, malá,
pojď, teď si výlet užiješ!
S tetami jsem ti uchystala
do lesa soutěž - tak už běž!“

A holka běží: pod kameny
a pod chvojím jsou dopisy:
Hádanka, úkol, nápad cenný -
a nikde facka nevisí -

V lese je taky nač se dívat:
houby (ty neznám!), ptáčků zpěv -
i jí se najednou chce zpívat,
není přec jenom pláč a řev...

V posledním listě úkol není,
jenom pár slov: „Víš, mám tě rád.
Ten výlet je mé pohlazení -
tety jsem poslal akorát.

I ten les je mé vlastní dílo.
Ptáčky jsem stvořil, zpěv jim dal.
A to by ještě málo bylo -
já za tě život daroval!

Tebe mám rád - i mamku, tátu.
Mne, Ježíše, však neznají.
Mám pro vás ráj - ne bídnu chatu.
Promluv si se mnou potají!“

Holčičce už se slzy řinou.
Najde si místo na mechu.
„Ne, to nepáchne taškařinou.
Zde tuším pravou útěchu.

Ježíši, až se vrátím zpátky,
chci mamku honem pohladit.
Co pije, není sirup sladký.
Chci, aby mohla šťastně žít.

A co můj taťka ve vězení?
Napíše mu, ať šťastný je,
ať pozná tvoje pohlazení,
tvé přátelství si užije!“

Tety ji najdou sladce spící:
dopis si tiskne ke hrudi,
usmívá se - co na to řící?
Jen tiše, ať se nevzbudí!

Berou ji něžně do náruče,
dík nesou Pánu ze rtů svých.
Děcku na souhlas srdce tluče.
A ptáček zpívá ve větvích.

Skeptik, samotář – a hlas Boží rodiny k němu

„Můj milý, kde jsi? Hledám stále,
jak v Písni písní nevěsta.
Ta hledala jen svého Krále,
já toho, kdo by o mne stál...“

„Zklamal jsem se. Už mám strach z lidí.
Jsem jiný. Nechci žádný dav.
Ti společným se zájmem řídí,
já samotný jsem bez obav.“

Nemusí každý na lov rybek,
na houby, na tenis...“ „Já vím.
Tvá úvaha však má sklon k chybě.
Nejde o ‚kam‘. Jde o to ‚s kým‘.

Když přítel je, jenž o tě stojí -
o tebe, o tvou společnost,
když spojíte se spolu v boji,
k zahnání strachu sil je dost.

Sám v žalmu říká: ‚Jak je milé,
když bratři žijí pospolu!‘
Ne andělé! Je pošetilé
říct: ‚Nedostáli úkolu...‘

Právě jen lidé s nedostatky
rodinu tvoří pro Pána,
lepší, než čapkovské kdys ‚pátky‘,
parta vždy pěkně sehraná.

Když jeden selže, jsou tu jiní,
aby se za něj modlili.
Když málo lásky život stíní,
vždy je tu Pán náš přemilý.

On je ta Láska, jež nám schází,

ač neviděná, přec tu je.
I rozvaděné doprovází
a cestu k nim si buduje.

Vůle překonat hořkost z vztahů
a neutíkat z paluby
vede loď k přístaviště prahu,
kde ji ten zlý už nezhubí.

Čím víc je těch, kdo tak to berou,
tím bezpečnější bude loď.
Byť pluje nocí kolikerou -
vrať se, mou touhu nezarmuť!“

„Já - reprezentant lásky Páně?
V nelásce - lásky obrana?
Toť úkolů je požehnaně;
mám udělat to pro Pána?

Vím - on udělal pro mne více.
Nervy by vládnout neměly...“
A muž vychází do ulice
k tabulce s časem nedělí.

Sláva komunismu...?

Idealizátorům předlistopadového světa

„Krmí je, krmí jako husy.
Jahody, perník, čokoláda.
Zakulatily se jim pusy
a narostla jim druhá brada.
Všecinko mají. Ale běda,
ztratily zlatou svoboděnkou.
Baba jim ani mrknout nedá,
co dělá svět a jak je venku.“

*Z Renčovy pohádky O perníkové chaloupce,
vydané za Protektorátu*

Dobře se dá žít ve vězení.
Dostaneš jídlo, máš kde spát,
a i když bachař zuby cení,
den uplyne tak akorát.

Netušíš, že ten bachař vedle
jiného do němoty zbil.
Před spoluvězni jsi snad v sedle:
což, až by se trest ukončil?

Najednou odpovědnost je tu.
Úsilí třeba, důmyslu -
a prales názorových světů
roste jak odpad z průmyslu.

Myslet a konat - jaká dřina!
To raděj' zpátky do basy.
Na to však člověk nevzpomíná,
že saň tvou duši vzala si.

Vzala, a v zubech dál ji drží,
ač rudé hvězdy spadly z střech.
Jediná pomoc ženě, muži
je Ježíš: promluvit ho nech!

Ze škol ho vyhnali i z prací,
bohem byl Lenin, Stalin - fuj!
Pomalů se to v mnohém vrací...
Braň se, a Pánu důvěřuj!

Myslet i konat pomůže ti,
pralesem pomůže ti jít
ze světa, kde jen lži se světí,
k nebi, kde září pravdy svit.

Svoboda pravá, žádné mříže
a žádný nářek "z obětíšť.
Člověče, přijmi pravdu kříže -
než smrti, ďáblu naletíš.

Provázek třípramenný

A nit trojitá se teprv nepřetrhne!
Kazatel 4,12

Já jsem ta cesta, pravda i život.
Jan 14,6

Manželství hezky začíná.
Jak na oblacích oba jsou
Však skutečnost je potom jiná:
život jde dál, i stíny jdou.

Udržet lásku není snadné,
když jenom v citech záleží.
Co vztahů do rozvodu spadne!
Kdys „milý“ stal se přítěží...

Má milá Kitty, nezapomeň:
pomoc dá pouze Jediný.
Slýchalas jeho Slovo - vzpomeň -
kde jdou ty dobré hodiny?

Pozvi jej prosím do života,
pros jej, ať buduje Váš vztah.
Démonů číhá celá rota,
jdou důsledně a po špičkách...

Jenom provázek třípramenný
se nepřerve: muž - žena - Pán.
Ježíš po boku muže, ženy
zná zahnat zlého větru van.

Miluje Tě. A čeká na tě,
On - Cesta, jíž se nutno dát.
Dal za Tě život na Golgatě.
A dobrého dá vrchovatě
srdci, jež umí naslouchat.

Povzbuzení

Když drahý člověk zajde v dál
a srdce samotné je,
Pán je tu, jenž se smiloval,
a v náručí nás hřeje.

S ním v srdci mír se uhostí:
ukáže nebes krásu,
kde milá bytost v radosti
už dlí ve věčném času.

A dotyk Páně odstraní
bolesti ostré hroty:
jak bude krásné shledání
po světě nejistoty!

Spočiňte v jeho náručí,
bratře - v tom moři něhy!
Vždyť máj zas pro Vás vypučí -
tentokrát bezebřehý.

Služba Božího služebníka

Vidím tě s láskou, příteli můj drahý.

Sedíš a tiskneš ruku přítele.
Hledáš a toužíš... Chceš se dočkat záhy
lásky, jež osvětlí dny ztemnělé.

Něco se stalo. Kdysi, dávno asi,
cos přeskočilo ve tvém soukolí.
Jinak vše vnímáš – jiný kodex krásy,
a doufáš, že to druzí povolí.

Prožíváš strach, kde jiné touha žene,
prožíváš touhu, jež být neměla.
Tvé jednání je předem odsouzené –
co z vlastních sil však člověk nadělá?

Pojď – dej mi ruku. Jiný je můj důvod
než tvůj. Teď neříkám, co smíš, co ne.
Má ruka podaná je pouze úvod
k poznání velké lásky vznešené.

Ta přesahuje myšlenky i tělo,
vždyť v světě Boží lásky koření.
To srdce se i smrtí probolelo,
by dovedlo tě k přejasnému dni.

Když k tobě mluvím, zuří jiní záhy,
že „s bandurskou“ hned nejdu na tebe...
Já však jen nechci odradit tě, drahý,
od cesty, jež tě vést má do nebe.

Prosím jen: pozvi naplno a vřele
do srdce svého Pána Ježíše.
Ze všeho nejdřív JEJ měj za přítele.
Než k chlapcům – pohleď k němu do výše.

On ví, co potřebuješ, co ti schází.
Dovol mu, prosím, tebe oslovit.
Pros, ať tě jeho milost doprovází,
ukáže, co je štěstí pravé mít.

Tak věřím, čekám. Nechci říkat více.
Věřím, že Pán můj učiní to sám.
Kéž jeho slovo nohám tvým je svíce
a světlo pro tvou stezku k výšinám.

A až se stane zázrak ten, až z jeho
úst zaslechneš, co třeba slyšeti -
pak, věřím, vstoupí do života tvého

svoboda od tvých temných prokletí.

A potom z vlastního již rozhodnutí
pustíš tu dlaň, v níž hledals řešení.
Vždyť pravá láska není ta, jež nutí.
Jen dotek Páně srdce promění.

Já zatím - lidmi nepochopen sice,
však s vírou, že jsem předal tvou věc dál
do rukou povolaných mnohem více,
zas půjdou cestou vděčnosti a chval...

Kondolence (Rosa Kochová)

Odešla paní srdcem zlatá,
už nevrátí se na tu zem.
Ke konci každý člověk chvátá,
to úděl všech - kde pomoc v něm?

Potěš Vás Ježíš, milování,
a dej Vašemu srdci znát,
že má i pro Vás požehnání -
pomoc, jak smrti odolat.

Pozvěte jej do srdce svého -
zve Vás: jeť nebe nad zlato!
Smrt ztratila moc smrtí jeho:
kdo přijme jej, ten pozná to.

Už nečekejte na náhodu:
ta šance je jen zaživa.
Již na tom světě zla a svodů
s ním člověk lépe přebývá.

Vztahuje ruku probodenou,
na srdce klepe, touží vjíť.
Zaplatil za vás krutou cenou:
necháte se jím oslovit?

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Janovo evangelium 3,16

Dětské modlitební místnosti „Oáza“ do vínků

Drahé holky, kluci drazí,
pojďte s námi do Oázy!

Žízni srdce zarmoucené?
Odpočiňte u pramene.

Tíží duši hřích a vina?
Pán odpouští, zapomíná.
Pojďte se mu vypovídat,
pak se šťastnou cestou vydat!

Trápí strach, či nejistota?
Sám se člověk snadno zmotá.
Pojďte k nám, a jménem Páně
chopte se zde Boží dlaně.

Nebo na srdci vám leží
někdo, kdo zlou cestou běží?
Přijďte ho tu svěřit Pánu -
dá mu poznat správnou stranu.

Netrapte se, že jste malí!
Ať i malý Boha chválí.
Bůh i jeho chválu slyší,
nepřehlédne ho v své výši.

Drahé holky, drazí kluci,
pojďme dělat revoluci!
Nedělá se silou zbraní,
nýbrž silou milování.

Vyznání Společenství vlastníků

Pane, dík za dům, kde žijem',
spíme, bdíme, jíme, pijem',
kde se spolu máme rádi,
dobro těší nás, zlo vadí.

Tys za nás trest smrti prožil,
neměl's, kde bys hlavu složil.
Už náš zemský dům nás chrání -
nebeský je k nepopsání.

Ježíši, dej, ať tě známe,
jednou ten tvůj domov máme!
Svět se ježí, chřestí zbraně -
srdcím pokoj dej z tvé dlaně.

Studentce lékárnictví

Pane, je těžké studovati -
a jak je těžká chemie!
Jediný vzorec známku zvrátí,
test podpoří, či zabije...

Tys stvořil prvky, sloučeniny
i kyselin a louhů dav,
co je v tom tajů, každý jiný -
dej se v tom vyznat bez obav!

Aktivizuj mi v mozku buňky
i paměť, a též logiku,
ať nepadnu do žádné tůňky,
ze které není úniku.

„Beze mne nic vám nelze činit,“
říkáš. Jsi Přítel, Mistr, Pán.
Znáš v chladu hřát i v horku stínit,
své dítě chráníš ze všech stran.

Kéž pokoj tvůj i radost jest tu -
když s námi jsi, kdo proti nám?
V učení spleti, zkoušek, testů
k magisteriu znač mi cestu -
a pak i ke zlatému městu,
k bezproblémovým výšinám!

Ještě téže studentce pro posilu

Dej, Pane, aby dobré dílo.
pro lidi - vždyť jsi Život sám -
i skrze mne tu dáno bylo,
vždyť pro ně se teď vzdělávám.

Chemie, vzorce jsou tak strohé;
uč vidět za tím živých cíl,
kéž se mi zpříjemní tím mnohé,
čas, jenž mne zatím nebavil.

Ať před učením, testem říkám:
„Pro lidí zdar, pro slávu tvou!“
Do čeho sama nepronikám,
dej zdolat mocí tajemnou.

Ať učitelé naladí se
a otevřou se pro Slovo,
až na fakultě jako v míse

voní království Kristovo.

Ten zlý chce tlumit, unavovat -
to odmítám, vždyť tys můj cíl.
Z tebe ať vzejde síla nová
a vlije štávu do mých sil!

Pro odcházející vedoucí kanceláře Křesťanské misijní společnosti

Miluško, díky za léta
náročné služby Tvoji,
kéž dál Tvá duše rozkvétá
v úkolu, s nímž se spojí.

A osobní též život Tvůj
buď klidný, požehnaný,
na straně Páně věrně stůj
a splňuj jeho plány.

A v dosavadním díle Tvém
kdo budou pokračovat,
ať nesou zúčastněným všem
dál požehnání nová.

„Na Žertvách“ připomíná nám
zlozvyky dávných lidí:
čím větší oběť „bohům“ dám,
tím víc se za ni sklídí.

Netušil, kdo tak myslíval,
co učinil Bůh pravý:
sám v Ježíši se v oběť dal
pro nás - Král věčné slávy.

Tož ať ty „Žertvy“ místo jsou
šířením jeho jména,
ať mnozí cenu postřehnou,
jež za ně zaplácena!

Manželům Tichým a celé komunitě Bétel

Tož jste zas zpátky, moji milí -
dík za vše, co jste prožili!
Dík, že bolesti ustoupily -
natrvalo - ne na chvíli.

A dík i za soukromí Vaše,
jež lidem je tak potřebí,
zvláště v boji se zlem, co zlý páše.
Ne, ještě nejsme na nebi...

Díky za ženskou komunitu,
jež se tak krásně rozjela,
za ty, jež míří k slunce svitu,
partu, co není zbabělá!

Za Ajku - Pán ví o tom bolu,
ten nejhorší sám za ni nes'.
Sestřičko, modlíme se spolu,
to nejlepší ať dá Ti dnes!

Díky za Kate, za bratra Vítka,
minulost, zítřek, za školu -
i loučení, jež nejsou řídká.
Je tolik nových úkolů!

Pán řekl: „Jiní pracovali,
vy jejich dílo neste dál!“
Svět řetěz štafety je stálý,
byť bývá při tom slza, žal...

Však blízko, blizoučko je doba,
kdy nebude již loučení,
kdy bude čas se poradovat,
svět hříchu v ráj se promění.

Tož mějte pohodu a sílu,
ať v slzách radost převládne!
Sám Pán Vás povolává k dílu.
A s ním to není nesnadné.

Vánoční pozdrav pro Irenku Hájkovou

Vánoční obraz sněhobílý
už pomalu nám zapadá;
Vánoce, jaké v dětství byly
a šťastné chvíle prožály,
mohou snad být jen zamlada...

Ale to něžné, čisté, smavé
i teď se na nás usmívá -
jak co zrozené děcko hravé,
tak v smrti, ve vzkříšení pravé.

Znejme tu lásku zaživa!

Překlad německé písně (po slokách)

Komm in unsre stolze Welt

Komm in unsre stolze Welt, Herr, mit deiner Liebe Werben. Überwinde Macht und Geld, lass die Völker nicht verderben.

Wende Hass und Feindessinn auf den Weg des Friedens hin.

428:2 Komm in unser reiches Land, der du Arme liebst und Schwache, dass von Geiz und Unverstand unser Menschenherz erwache. Schaff aus unserm Überfluss Rettung dem, der hungern muss.

428:3 Komm in unsre laute Stadt, Herr, mit deines Schweigens Mitte, dass, wer keinen Mut mehr hat, sich von dir die Kraft erbitte für den Weg durch Lärm und Streit hin zu deiner Ewigkeit.

428:4 Komm in unser festes Haus, der du nackt und ungeborgen. Mach ein leichtes Zelt daraus, das uns deckt kaum bis zum Morgen; denn wer sicher wohnt, vergisst, dass er auf dem Weg noch ist.

428:5 Komm in unser dunkles Herz, Herr, mit deines Lichtes Fülle; dass nicht Neid, Angst, Not und Schmerz deine Wahrheit uns verhülle, die auch noch in tiefer Nacht Menschenleben herrlich macht.

V hrdý svět náš Pane spěj,

zvi nás k lásce, jež tu schází.

Moc i konta překonej,

ať národy nepokazí.

Nenávisti plný svět

míru nauč rozumět.

V zazobanou zemi nám

přijď ukázat soucit s bídou,

vzbuď lakotná srdce sám,

ochotně ať sloužit vyjdou.

Máme příliš, mnozí nic,

uč hladovým jíti vstříc.

Do hlučného města k nám

přijď s prostředkem svého ticha,

kdo odvahu nemá sám,

ať se prosit neostýchá,

ať smí skrz ten svár a hluk

dojít tam, kde sídlí Bůh.

Přijď, kde máme pevný dům,

ty, jenž s přišel na svět nahý,
v stan vydaný vichru zlům,
nepevný, ho proměň záhy:
namlouvat si bezpečí
pocestnému nesvědčí.

Do tmy srdce přijdi k nám,
Pane, s množstvím záře svojí,
ať bol, závist, strach či klam
neskrývá nám pravdu tvoji,
jež i v noci s její tmou
plní život nádherou.

Přání (nad obrázkem dítěte)

Požehnej, Pane, dítětu tomu
i všem kdy v světě zrozeným,
ať jednou dojdou k Tobě domů
a zde již slouží bližním svým.

Mluv k těm, kdo dobru v světě brání,
bezbranných dítek bezpečí;
kéž Tvoje smrt a zmrtvýchvstání
je z jejich bludu vyléčí!

A mluv i k těm, kdo slouží bděle,
ať neochabnou v odvaze;
vždyť Pán přemohl nepřítele
a Království je na dráze!

Prosba o zdravý postoj v otázce tzv. Istanbulské úmluvy

Vážený pane senátore,
jak významná je rodina!
Té v naší době duchem choré
osudná bije hodina.

Jak cenné bylo, když muž chránil
svou ženu, dětí, rodný hrad!
„Otroctvím“ ženu neporanil:
věděla přec, že má ji rád.

Dnes ten zlý překrucuje všecko:
žena má „svrchovaná“ být,
pohlaví vybrat si má děcko:
jen neplodit, jen nerodit!

Z Kunratic píši u Cvikova:
tři děti mají bytní mí,
v peripetiích žití znova
domova pocit dali mi:

je krásný, pevný svazek jejich,
ústupky, úcta navzájem...
Kam dojet může po kolejích
vlak, v němž řve každý: „JÁ tu jsem!“

Nesvolte k smlouvě z Istanbulu,
prosím Vás, senátore náš!
Žena na mučednickém kůlu?
Nesmysly plácá satanáš.

Kde bezpečnost je ohrožena,
zákonů máme dost a dost.
Naléhám právě jako žena:
neblbnout zlému pro radost.

Ať rodina, to místo slávy
a řádu, který Bůh jí dal,
dál celek pevný je a zdravý,
zbořit si nedá hradu val.

Jen tak přežije národ celý,
jen tak přetrvá v domě jas,
bychom v soubojích nevymřeli.
Nedovolte to, prosím Vás.

Modlitba za Arišu, žačku Johanky Ondráčkové Dittrichové, a za školy vůbec

Ujmi se, prosím, Pane, žití
tím zlým svedené Ariši!
Vždyť tvoje srdce láskou svítí
a moudrost tvá je na výši.

Z jedné strany ji islám tísní
a znechutil jí víry svět,
z druhé svět lesbismu si vysní,
ježž není jí co závidět...

Rci jí, že omezena není,
ať svobodu tvou pozná spíš:
„Hle, oběť má tvůj úděl změni,

jsi volná, hřešit nemusíš!“

Dej, ať se víc tvých dětí vydá
do školních tříd tvou lásku nést,
ať tam, kde byla ducha bída,
ptají se žáci na tvou Zvěst.

Ať školy v dnešní světa řeži
stanou se místem naděje,
kde nejen mozek znalost těžší,
leč také srdce okřeje.

Ať učitel či učitelka
nerezignuje: „To chce klid...“
Vědí, jak je tvá láska velká?
Dej jim ji, prosím, okusit!

Vendelínovi Pospíšilovi do vínku

Milý malý Vendelíne,
Bůh nemá rád kůže líné.
Proto uč se zpolehýnka,
kdy se papá, kdy se spinká.

Až zesílí ruce, nohy,
prokaž k pilné práci vlohy.
Mozek též buď učelivý,
ať se škola nepodiví.

Nade vše pak srdce Tvoje
v plné zbroji ducha boje
ať - vedeno Kristem Pánem -
vítězí vždy nad satanem!

Život

(Dandovi D.)

Je krásné práci mít, a nerušeně
žít život s účelem a bez stresu,
pokračování otevřen i změně,
a nechtít víc, než jistě unesu.

Je krásné vědět: nejde jenom o mě.
Je krásné vědět: nejsem na to sám.
Mít střechu nad hlavou a okno v domě,
jímž na slunko i bouř se podívám.

Že cesta vedla tam, a jinam zase.
Že směry jsou. A že z nich volit smím.
Že cesta může výše vést, než zdá se.
Mít směr a cíl. Je krásné, že to vím

K novým „genderovým“ osnovám

Osobní dopis panu ministru dr. Mikuláši Bekovi k chystaným školským osnovám

Vážený, ministře Vy pane,
proč chcete rušit Boží řád?
Svět, život, řád jsou Bohem dané:
chcete to měnit, „přerovnat“?

Nevzešel jste snad z otce, z máti?
Zplodili Vás snad „translidé“?
Může pár „homo“ život dáti?
Ani těm „trans“ to nevyjde.

Hitler kdys hlásal „eugeniku“:
až po plynové komory...
Smí se snad věda za pár díků
prodat, lhát lidem horory?

A pedagog snad nemá býti
integrity a pravdy vzor?
Má učit jinak, než to cítí,
by nehnali jej „na výbor“?

Jste zdráv na duchu - ne jen v těle?
Zpytujte prosím svědomí!
Poslední soud - tam se to smele.
Tam Vás to pěkně ohromí.

S prosbou o vážné zamyšlení

Vaše PhDr. Ivana Kultová,
překladatelka, členka Bratrské jednoty baptistů
a dvojnásobná matka dětí,
o nichž věřím, že je nikdo nezavedl na scestí,
nýbrž že se jich ujala láska Pána Ježíše Krista,
který je Cesta, Pravda i Život,
a že se s nimi tedy setkám v nebi.

Pomlouvačům

„Především prosím, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy a díkůvzdání za všechny lidi, za krále i za všechny vysoko postavené, abychom mohli vést klidný a pokojný život ve vší zbožnosti a počestnosti.“

Z prvního listu apoštola Pavla Timoteovi 2,1-4 - překlad Bible 21. století

„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.“

Slova Pána Ježíše v Matoušově evangeliu 11,30 - Český studijní překlad

Pro všechny mám dobrou radu:
nepomlouvát svoji vládu!
i když jsou to jenom lidé,
prosme za ně - moudrost přijde.

Šíříme-li (beze zdroje!),
co vyvolá pŕtky, boje,
na což Jindřich Rajchl stačí,
zaséváme setbu dračí.

Orbán, to je sporný chlápek:
pro lid v něčem dobře šlape -
propagandu nemravnosti
krotí, a tím koná dosti.

Klaní se však Rusku, Číně,
soudit s Kyjevem ho mine -
co když pak i jeho vinou
Uhři ruskou knutou zhynou?

Nehledejme lidské vzory:
i ten nejlepší je chorý,
hřích prosákl všechno všudy;
stŕjme o vzor z Boží půdy!

Ježíš dí: Mne za vzor mějte,
tichosti mé sluchu přejte,
cestou pokory mé jděte,
tím klid v srdci naleznete.

Srdce k němu obrácené
na zlost, na mstu zapomene;
jeho přímlyvou pak vlada
bude taká, jak si žádá.

Co pomáhá k životu?

Nač sháníte, lidé divní,
energii pozitivní?

Tahle „síla“ nic vám nedá,
až smrt jednou přijde - běda!

Po smrti je možné dvojí:
ten, kdo s Ježíšem se spojí,
odevdá mu srdce celé,
vstříc jí hledí převešele.

Po smrti jej nebe čeká -
věčný život pro člověka:
plný, pestrý, bez choroby,
který láska, svornost zdobí.

Kdo ten krok včas neudělá,
i kdyby měl pušky, děla,
energií sto či zbraní,
peklu se tím neubrání.

A peklo je místo kleté:
buřty tam péct nebudete,
žádné s čerty dovádění -
strasti navždy los váš změní.

Energii nehledejte,
v srdci Kristu místo přejte:
zemřel za vás - to ta „skvělá“
energie neudělá.

Pozor - do smrti jen platí
možnost krok ten udělati:
tož, když Pán vás volá, milí,
neváhejte ani chvíli!

Stvoření světa

Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma ... I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo.

1. Mojžíšova 1,2.3

Ježíš k nim opět promluvil a řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Janovo evangelium 8,12

Bůh neměl nic. A všechno přeci.
Klimatizaci? Auto? Ne.
A přec: měl vůli tvořit věci.
A ne pro sebe - pro jiné.

Svit stvořil ze tmy vlastním Slovem.
Zem, vodu, nebes tělesa.
Pak v krásné zemi, v hávu novém
jím daný život zaplesá.

Vše pro nás - neposlušné lidi,
již k němu zády točí se,
z dosahu lásky té se klidí,
však chtějí mít vše „na míse“.

Kéž poznají jej mladí, staří -
pak rozmazlenost pomine:
kde „hotovému“ dnes se daří,
zas radost z tvorby vyplyne.

Až poznají ho ještě více -
v té lásce, která nesla kříž,
nebude láska létavice -
ve stálici se změní již.

Místo jen o své blaho - dbáti
budou, ať druhým též je líp:
naučí se jim pomáhati,
vyměnit obvaz nebo zip.

I lékařům a sestrám dosti
uleví vlastní skromností:
odhodí přepych závislostí,
normálnost se v nich uhostí...

Samo to nepřijde. Tož, ženo,
muži, a taťko, maminko,
tam, kde má temnost políčeno,
otevřte k světlu okýnko!

Objevte sami Světlo světa,
pak znejte jiné k němu vést.
S Ježíšem pravý život vzkvétá.
I pro zhýčkanou ratolest.

Psáno k textu:

Do zlatého rámečku!!!

Výborná slova reportéra ze Skynews Austrálie, mladým lidem, kteří nedávno demonstrovali za klima: Jste první generace, která má klimatizaci v každé učebně, vaše výuka je založená na počítači, televizi máte v každé místnosti, elektronické prostředky můžete používat celý den. Místo chůze do školy využíváte všechny typy přepravy spalovacích motorů. Spoustu z vás do-

konce denně vezou rodičovským taxíkem do třídy Jste zatím největším spotřebitelem sportovního zboží v dějinách lidstva. Všichni si pořád kupujete nové oblečení, abyste byli trendy i když loňské věci jsou pořád úplně v pohodě.

Těžko někdo z vás si spraví oblečení, netušíte, jak vyměnit rozbitý zip, natož jak zvládnout šicí jehlu. Zahodilo se to, co to drží. Váš protest bude oznámen prostřednictvím digitálních a elektronických prostředků. Telefon, tablet jsou online po dobu 24 h. Se všemi svými elektronickými hračkami jste největší uživatel energie. Lidé - před protestem vypněte klimatizaci nebo topení, chodte do školy, vypněte telefony, počítače, Xboxy, Playstations a přečtěte si knihu, udělejte si vlastní sendvič, místo toho, abyste ho kupovali připravený v plastovém obalu. Nic z toho se nestane, protože jste sobečtí, špatně vycvičení, manipulovaní lidmi, kteří vás využívají a říkají, že děláte vznešenou věc, zatímco se bavíte a užíváte si nejšílenější západní luxus.

Probudte se a držte svou rozmazlenou hubu. Najděte fakta před protestem a začněte zlepšovat svět sami u sebe a nevyhlašujte za pachatele lidi, kteří žili celý život udržitelně. Nic jste v životě nedokázali, všechno vám vybudovali lidé kteří jsou nyní v předdůchodovém a důchodovém věku a nebo dnes již nežijí... Vůbec by neuškodilo, aby si toto přečetli všichni v každé rodině (i v té mojí)

Psáno k textu:

Pracovníkům slovenských věznic

(psáno pro misijní návštěvu tam)

Vy, ktorí väzňom slúžite
a lámete ich putá,
ktoré zlá cesta dala im,
ta bezočivá, krutá -

pozvite Pána Ježiša
do srdc! Je svetla zdrojom.
Zakúste jeho lásky div
vo vlastnom žití svojom.

Pak nadobudne väčšiu moc
tiež Vaša ťažká práca:
kde Ježiš u kormidla jest,
moc temnoty sa stráca.

Poušť světa versus oázy Páně

(věnováno organizaci Hope 4 Kids, která pořádá na školách výchovné programy a dětské „oázy“ k modlitbám, poradám i sdílení)

„Ač maličké jsme stádce,
Kristus, Pastýř náš a Vládce,
od nepřítele a zrádce

chrání je..."

Z písně Křesťanského kancionálu

Pane, díky za všechna místa,
kde se děti soustředí,
kde jim tvoje láska čistá
tvoří nové prostředí.

Ďáblův vliv se a nás řítí
skrz nové škol programy,
dej, ať rodiče to cítí,
ať zmar děti nemámí!

Ať jsou věrni učitelé
pravdě, která nemizí,
ať se dětí žití celé
nepřevrhne do krizí!

Dík i za ty působící
zevně svojí pomocí,
„Hope 4 Kids“ zde má co říci -
žehnej tým i vedoucí!

Ať se spojí tvoji věrní
ze všech stádeček a stád,
ať Boží řád přenádherný
může dále fungovat.

Uhlík, ten nám neublíží -
zem přec shoří doslova;
lidé však ať k nebi míří,
do věčného domova!